Akbaba

Yeni zengin — Bin lira mı?... Vay canına, resmi daha pahalı demek!...

000541

Hesabını 6 Nisana kadar açtırmayı ihmâl etmeyen, 20 Mayısta bu anahtara kavuşabilir.

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

PANTALON MÜTEHASSISI

LEON

Kadın ve Erkek
için Paristen
Diplomalı

Adres: **Tepebaşı, Kallavi Sok. Sülün apt. No. 13/1**

Ankara Sigorta

Şahsî ve Millî
Varlıkların
bekçisidir

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

SÜMERBANK

000542

Akbaba

Sayı: 54 — Cilt: 2 — 26 MART 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

500 üncü Fetih Yılı...

İstanbulun 500 üncü fetih yılını temsilî bir tarzda kutlamaya kalkacağız, diye ödüm kopuyor. Bu işin asıl mes'ul mercii neresidir? Bunun için kime yalvarmalı, bilmem ki! Uluorta söylüyorum: Yapmıyalım Allah aşkına! İstanbulu seviyorsak, yapmıyalım! İstanbulu fethedenlere saygı duyuyorsak, yapmıyalım!

Çünkü, çünkü... Meydanda işte, yapamıyacağız! Hem de o kadar yapamıyacağız, o kadar yüzümüze gözümüze bulaştıracağız ki... Aman Allahım, bunun utancını silmek için beş asrın daha geçmesi kâfi gelecek mi, bilmem! Belki de beş yüz yıl sonra yine yapamayız!

Sakın, fazla kötümserlik ediyorsun, diye bana kızmayın! Bakınız: İngiliz Kraliçesinin taç giyme töreni için nasıl hazırlanılıyor? Nasıl çalışılıyor? Neler yapılıyor? Bu nedir? Ne bir imparatorluğun yıkılıp onun yerine başka bir imparatorluğun kurulması! Ne bir tarih devrinin kapanıp yeni bir devrin açılması! Bu, hiç bir şey, sadece resmî bir tören, bir taç giymeden ibaret! Hem de bizimkinden sonra!

500 üncü yıldönümüne şunun şurasında ne kaldı? Bir buçuk ay bile değil! Şimdiye kadar neye karar verildi, ne yapıldı? Hiç bir şey! Bundan sonra da artık hiç bir şey yapılamaz! İstanbulun beş yüzüncü fetih yılını temsilî bir tarzda kutlamak şöyle dursun, kutlama heyetini bir araya toplamaya bile muvaffak olamadık. Seçilenlerin bir kısmı istifa etti. Öbür kısmı heyetin semtine uğramadı. Böylelikle heyet de yok olup gitti.

Size kendimden küçük bir misal vereyim: Senelerce önce, şu İstanbulun 500 üncü fetih yıldönümü için bir şiir yazayım, demiştim. Özene bezene bir şey yazdım. Söylemesi ayıptır ama, hiç de fena olmadı. Eh, zamanı geldi. Şunu bir mektupla heyete haber vereyim, dedim: «Bende böyle bir şey var. İşinize yararsa göndereyim!» Üç gün, beş gün haber yok. Derken, postadan ihbar varakası biçiminde bir kâğıt geldi. Okunmaz bir yaziyle bana kitap mı, broşür mü, nizamname mi, bir şey gönderildiği yazılıyor. Üzerinde irsal numarası da var. Bekle bre bekle! Beş gün, on gün, yirmi gün, bir ay, iki ay... Ne gelen var, ne giden! Hey Allahın kulları, içinizden biri merak edip de: «O yazdığın neymiş, hele gönder de bir görelim!» dese bari!

Sayın heyetten rica ediyorum: Benim yazdığımın ehemmiyeti yok. Zaten ben onu kendim için yazdım. Fakat, hepimizi minnettar etmek isterlerse, lûtfen bir defacık toplansınlar ve bir tek karar versinler: «500 üncü yıldönümünü kutlamaktan vazgeçilmiştir!»

Çok korkuyorum ki: İnat eder de kutlamaya kalkarsak, İstanbulun fethine akıl erdiremediğimizi göstermekten başka bir şey yapmış olmıyacağız!.

Orhan Seyfi ORHON

PARİS HATIRASI : KART POSTALI

000543

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

SEKİZİNCİ FASIL

[Karagözle Hacivat kolkola yürüyerek evin önüne gelirler. Karagözün evi, viraneliğe bakan, cumbalı, ahşap, iki yanına payanda direkleri vurulmuş, eski püskü bir evdir. Karagöz keyfinden (Adalar sahilinde..) şarkısını mırıldanır.]

Hacivat — Karagözüm. Eve geldik, şarkıyı kes artık!

Karagöz — Bozma keyfimi Hacivat, kırk yılda bir neşelendim!

Hacivat — Kendim için söylemiyorum, konu komşu duyup da bir şey demesinler!

Karagöz — Onlar, benim zevk ehli olduğumu bilirler! Dırıltısı, zırıltısı da çoktur ama, arasıra fakirhanede tıngırtı eksik olmaz. Üç aylıkları alıp da karıdan bir iki buçukl'uk sızdırdım mı, bir şişe kulüp, bol sirkeli, bol dereotlu bir tabak çiroz salatası, taratorlu kabak kızartması... Karı, udu sineye çeker, ben tefi alırım. Bir yandan atıştırır, bir yandan da sevdiğimiz şarkıları geçmeğe başlarız. Hacivadım, bundan sonra bu âlemleri hep bir arada sık sık yaparız, inşallah!

Hacivat — İnşallah, Karagöz!

Karagöz — (Coşkunlukla biraz daha perdeyi yükselterek şarkıyı mırıldanır:) Adalar sahilinde bekliyorum!

Hacivat — Karagözüm, öğle üstü, iş zamanı eve gitmesek iyi ederdik galiba!

Karagöz — Sen beni kılıbık kocalardan mı sanıyorsun, Hacivat? Yumuşak görünürüm ama, sırasında adamakıllı kazağım kazak! Öfkelenip bir öksürdüm mü, alimallah, hepsini karşımda susta durdururum! Ne gül'üyorsun?

Hacivat — Pek öylesine benzemezsin de!

Karagöz — Benzemem, benzemem, daha nelerim var da, hiç birine benzemem!

Hacivat — Niçin göründüğün gibi değilsin öyleyse, Karagöz?

Karagöz — Gösterişi sevmem de onun için! Bak, şu kılığıma, kıyafetime, beni mebusa benzetebilir misin? Ama, elde bir artık! Öyle değil mi Hacivat?

Hacivat — Öyle, Karagözüm!

Karagöz — Kuzum, Hacivat, ne tatlı eğleniyorduk! Pek hoşuma gitti, nasıldı, şunu bir daha anlat: Çek defteri cepte, karışanı görüşeni yok. Vapurlar, trenler bedava. Davetlerde, ziyafetlerde baş köşe senin! (Coşkunlukla sesinin perdesini biraz daha yükseltir:) Adalar sahilinde bekliyorum!

Hacivat — Karagözüm, evde bir hareket var, perde aralanır gibi oldu!

Karagöz — (Telâşlı) Sahi mi? (Sakinleşerek) Sesimi duydular da istikbalimize hazırlanıyorlardır. Öyle ya, Hacivat, koskoca iki mil'letvekili de şunun bunun gibi karşılanmaz ya! Doğru değil mi?

Hacivat — Doğru, Karagözüm!

Karagöz — Sana tuhaf bir şey söyliyeyim mi Hacivat, üstüme mebusluk hali mi geldi, nedir, içmeden sarhoş olmuş gibiyim! Bir tatlı tatl'ı başım dönüyor ki, sorma!

Hacivat — Tansiyondandır!

Karagöz — Pansiyonu mansiyonu yok, ulan! Kırk yıldır bu evde kendi başımıza kiracıyız. Eskiden ne isek yine o! Fakat iş, başka taraftan değişti! Anlıyabildin mi, katalaviz?!

Hacivat — Anlıyorum, Karagözüm!

Karagöz — Mübarek, ne de kolay bir iş yahu! Reye kondu mu (evet!) diyorsan el'ini kaldıracaksın! Bak, bunu sormadım: (Hayır!) diyorsan ne yapacaksın?

Hacivat — Elini kaldırmazsın!

Karagöz — Öyleya!.. Amma da budalayım ha! (Kendi kendine söylenerek) Kıstelyevm yok, devam cetveli yok, yaş kaydı yok, yan gel, safana bak! Bir şartı: Halkın seni tanıması, ve sevmesi! Bizim de, şükür, bundan endişemiz yok! Karagözle Hacivadı bu memlekette kim tanımaz, kim sevmez ki... (Coşkunlukla sesinin perdesini biraz daha yükselterek:) Seni ruhum, serian istiyorum!

Hacivat — Karagözüm, perdenin arkasından, elinde terlik biri bakıyor!

Karagöz — (Telâşlı) Deme yahu! Bizim karı olacak! (Sakinleşerek) Şimdi müjdeyi verince yumuşar! Çal kapıyı Hacivat!

Hacivat — Neye ben çalıyorum. Sen çalsana!

Karagöz — Korkum yok. Çalmasına ben de çalarım ya!... Hani senin çalışın bir başka türlüdür de, misafir olduğunu anlar. Daha ikramlı gireriz, diye! Yoksa, söyledim ya, şöyle bir öksürdüm mü!..

Hacivat — Yok, yok, evine misafiriyle gel'en kapısını kendi çalar, Karagöz!

Karagöz — Darılma, yahu, peki çalayım! (Tereddüt eder).

Hacivat — Hadi, çalsana!

Karagöz — Sen yukardakine dikiz et! Çalıyorum: Bismillah! İnna fetahnaleke!.. (Kapıyı çalar.) Hu, hanım, aç kapıyı! (Kapı açılmaz, tekrar çalar.) Hu, hanım, açsana kapıyı! (Kapı yine açılmaz, tekrar çalarak:) Hu, hanımcığım, bak sana kimi getir-

— Ulan üstün başın kirlenmiş, dün akşam otelde yattın galiba!...

Japonyadan ayrılan Amerikan askerleri geride 5000 babasız çocuk bıraktılar!.. (Gazeteler)

MADAM BUTTERFLY!...

dim! Ne müjdelerim var! Açsana kapıyı! Tanımadın mı, ben Karagöz, kocanım, kocan!

Karagözün karısı — (**Hiddetle başını pencereden uzatarak**) Seni gidi mısır koçanı, seni süprüntü herif seni! Bana ne getirdin? Üç gündür yağ bitti, yağ mı getirdin? Yarın çamaşır var, sabun yok, sabun mu getirdin? Yoksa elmas mı, inci mi getirdin? Demindenberi utanmadan sokak ortasında türküler çağırdığını işitmedim mi sanıyorsun?.. Herif, vallâhi sarhoş! Nereden para bulmuşsa bulup zıkkımlanmış! Ev masrafına gelince, meteliği yok! Üstelik bir de kuyruğuna kendi gibi bir mendebur daha takmış!

Hacivat — Aman Karagözüm, ben de hakarete uğruyorum!

Karagöz — Onlar iltifat be!.. Seni benden ayırmak istemiyor, anlamıyor musun?

Karagözün karısı — Şimdi geliyorum, gösteririm sana!

Karagöz — Hacivat, Sen biraz alarğada dur, kapı birdenbire açılınca, fazla ikram üstüne sıçramasın!

Karagözün çocuğu — (**Pencereden Tarzan sesiyle bağırarak**) Hey, çocuklar, bizim evde yine cünbüş var, kapıya toplanın!

Karagöz — Gördünmü şu piç kurusunu!

Hacivat — Karagözüm, geri dönelim!

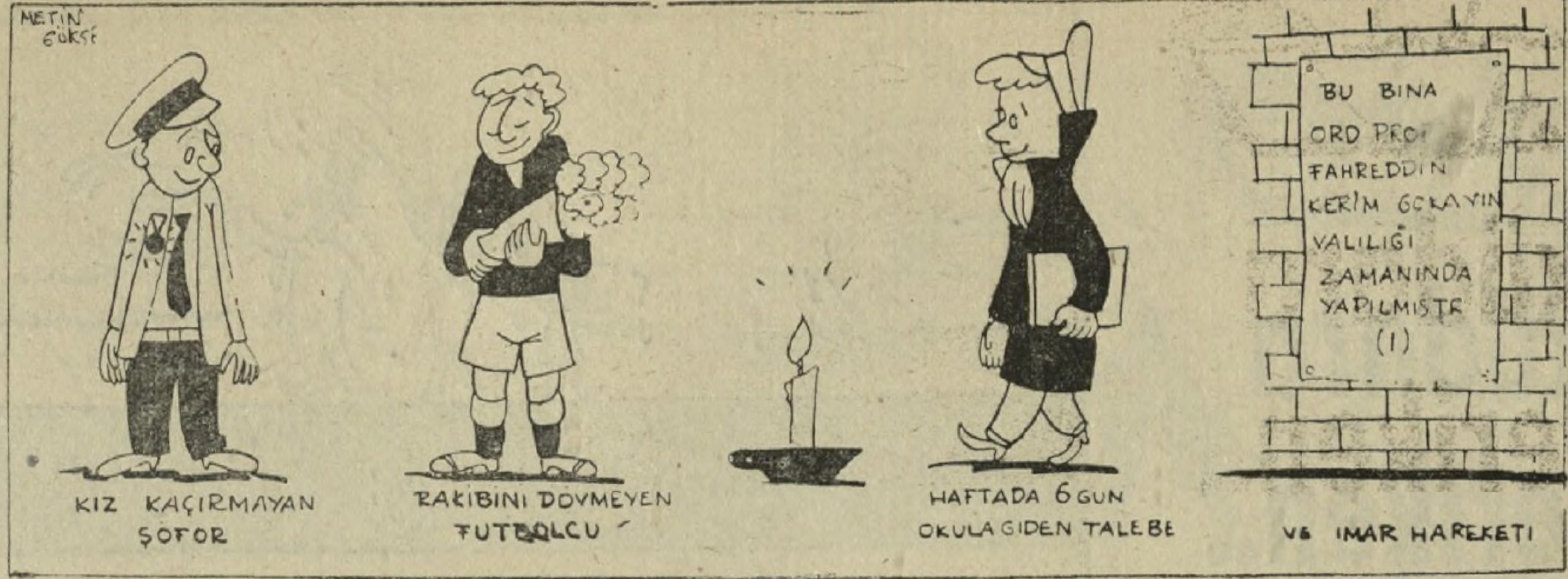
Karagöz — Ulan yüzdük yüzdük kuyruğuna getirdik. Bunca nimeti bırakıp nereye gideceksin? Bu vartayı atlattıktan sonra mebusluğumuzun tehlikeli tarafı kalmıyor!

Hacivat — Ben dönüyorum öyleyse!

Karagöz — Şuradan şuraya bırakmam. Başıma bu belâyı getiren sensin. Beni siyaset meydanında tek başıma mı bırakıp gideceksin? Yağma yok, anca beraber, kanca beraber!

Hacivat — Karagözüm, sana mebus olalım dedimse, sokak ortasında şarkı söyle demedim ya!

Karagöz — Vay iki yüzlü herif, mebusluğumuz var, bize kimse dokunamaz diyen sen değil misin?

ARANIYOR!...

Hacivat — O, mebus olduktan sonra!

Karagöz — Farzet ki, olduk. Muradımıza eriyoruz işte!

[**Sokak kapısı şiddetle açılır. Karagözün karısı elinde terlik kapının arkasında bekler.**]

Karagöz — Buyur, Hacivat! Hem de kusura bakma, malûm ya, misafir umduğunu değil, bulduğunu yer, derler.

Hacivat — Hayır, Karagöz, sen öne geç de bana yol göster!

Karagöz — Misafirin önüne geçmek ayıp olur, Hacivat, sen buyur!

Karagözün oğlu — (**Evden sokağa fırlar. Kapının önünde birikmeğe başlayan arkadaşlarının başına geçer.**) Yuf enayiler, girmeğe korkuyorlar! Hacivat amca, sana bir şey yok, korkma!

Karagöz — Seni mel'un seni!

Karagözün oğlu — Baba, sayı hesabiyle yenilirsen bir şey değil ama, sakın nakavt olma!

[**Karagözle Hacivat, birbirleriyle (buyur, hayır, sen buyur!) diye çekişirlerken, içerden uzanan damarları fırlamış çıplak bir kol, Karagözü yakasından yakalayıp eve çeker.**]

Karagöz — (**Yarı yürüyüp, yarı sürüklenerek**) Hacivat, soranlara selâm!

Karagözün karısı — Hani ne getirdin? Göster mücevherlerini! Seni hınzır herif seni, kırk senedir elimdeki avucumdakilerini satıp satıp sana yedirdiğim yetmedi, demek!

[**Bir terlik şaklayışı duyulur. Arkasından Karagözün sesi: Oof! Bir terlik şaklayışı bir feryat daha: Aman!**]

Karagözün oğlu — Başladı, hadi çocuklar bir ağızdan: Şa! Şa! Şa!..

Karagözün karısı — Müjdeni versene!

Karagöz — Karı, vallâhi müjdem var ama, bırakmıyorsun ki, söyliyeyim!

Karagözün karısı — Ne bekliyorsun, söyle! Bankadan ev mi çıktı?

Karagöz — Mebus oluyoruz!

Karagözün karısı — Aman Allahım, herif zilzurna sarhoş!

[**Terlik şakırtısı, feryatlar devam eder.**]

Karagözün oğlu — (**Heyecanlı maç takip eder gibi**) Sağdan... Yapıştır!.. Bir direkt daha!... Yaşa!. Bir tane daha!... Bayan başını kollarının arasına sok, enseni sakla!... Hah şöyle... Yapıştır!.

Hacivat — Öksürsene, Karagöz!

Karagöz — Gıcık gelmiyor Hacivat! Sen şimdi öksürüğü falan bırak da, karıya mebus olacağımızı ispat et! Ne duruyorsun!

Bir komşu — (**Pencereden seslenerek**) Haççe hanım, pencereye koş, Karagöz yine karısından dayak yiyor! Huriye hanımlara da söyle, gelsinler!

Hacivat — Eyvah, rezil olduk!

Karagöz — Onlar muhalif partiden sayılırlar, aldırma! Sen, şu bizim karıya mebusluğumuzu ispat et! Ulan yoksa, sen de yalnız beni mi kandırabiliyorsun?

Hacivat — Peki, Karagöz, ama, hanım yenğe söz dinlemiyor ki!

Karagözün karısı — Bu saçma lâfın nesini dinleyim, Hacivat Çelebi. Mebusluk kala kala size mi kaldı?

Hacivat — Öyle deme, hanım yenge, şimdi demokrasi var. Biz, Karagözle halkın sevdiği tanınmış adamlarız. Bakarsın, halk bizi seçer, oluveririz. Para ile pulla değil ki, olamıyalım!

Karagözün karısı — Aman Allahım, siz mebus olursanız, memleketin hali nice olur?

Hacivat — Neden, hanım yenge? Herkesin kendine göre bir bilgisi vardır. Olur ki bizim bir sözümüzden memlekete hayır gelir. Bunca yıl feleğin kahrını çektik, sillesini yedik!

Karagöz — Terliğini de unutma, Hacivat!

Hacivat — Biz, Karagözle evde başbaşa bunları konuşalım diye gelmiştik. Söylemeğe vakit kalmadı ki...

Karagözün karısı — Öyleyse, Hacivat Çelebi, misafir odasına buyurun. Ben de size bir yorğunluk kahvesi pişireyim de konuşun!

Karagöz — (**Öksürür**) Gördün mü, öksürünce işler nasıl düzeliyor?

Hacivat — Haydi külhani, gevezelik etme, düş önüme de yol göster bakayım!

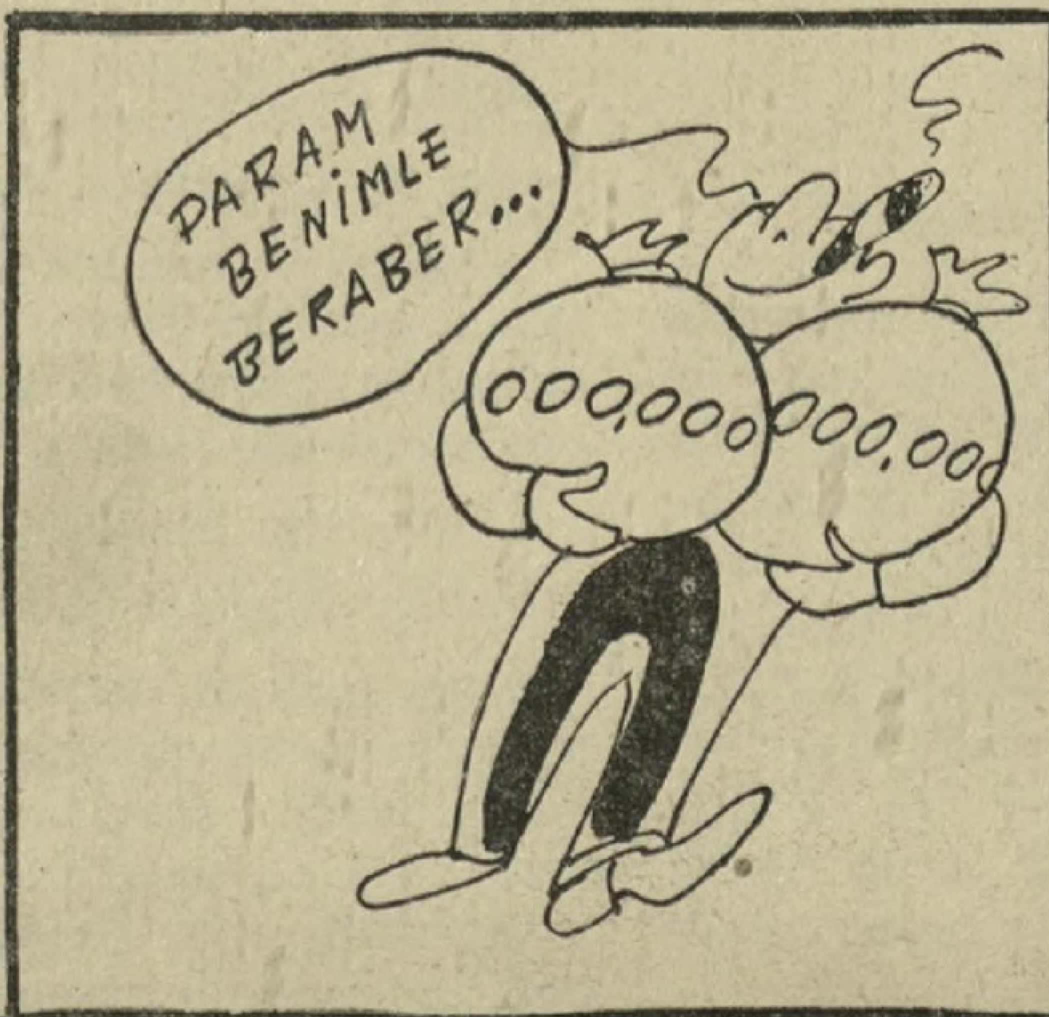
[**Karagözle Hacivat merdivenleri çıkmağa başlar. Dışarıda Karagözün oğlu, yanında, elinde boş bir gaz tenekesi bekleyen arkadaşına:**]

Karagözün oğlu — Kong vur! Maç bitti! Karagöz, sayı hesabiyle mağlûp!

— Sekizinci kısmın sonu —

Avrupada!..

Amerikada!...

Bizde!...

000545

İstanbul Notları

Üsküdara gideriken..

Tabanca, tüfenk sesleriyle hemen kendime geldim. Yo... ne rüya görüyordum, ne de bir gangster filmi seyerdiyordum. Üsküdarda, Doğancılarda bir ahbabı ziyarete gidiyordum ama, haddin varsa git, Paşakapısı muhasarada. Jandarma ve polisle kuşatılmış. Acaba yeni bir gizli cemiyet mi basılmıştı? Yoksa Malatya suikasdine nazire mi yapılıyordu? Hemen birine sordum:

— Ne var evlâdım?

— Hapishaneyi kuşattık beybaba... dedi.

— Neden?

— Mahpuslar teslim olmuyorlar da ondan...

— Allah Allah... Bunlar mahpus değil mi zaten?

— Mahpus ama ,isyan ettiler..

— Neden ettiler, kime ettiler?

— Vallahi, galiba yeni usulü beğenmemişler. Biz böyle talimatname istemeyiz diye bağırışıyorlarmış...

Birkaç saat sonra isyan bastırıldı. Biz de, gazeteci sıfatiyle sokulabildik. Elebaşılardan birine sokuldum:

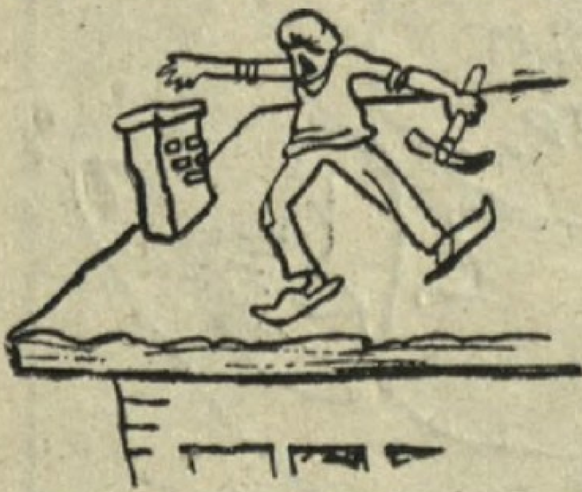
— Yaklaşma, yakarım! dedi.

— Ulan daha ne yakacaksın, kendini yaktın işte .. dedim.

— Affedersin ağabey, alışkanlıkla söyledim. Yoksa, kibrit yakacak halimiz yok, görüyorsun.

— Neden yaptınız bu işi?

— Efendim, ziyaret günleri onbeşte bire indi. İçeriye yalnız çorba, ekmek gibi şeyler bırakıyorlar, onları da kalbura çeviriyorlar. Usul değişmiş. Eskiden biz, dışarıda esrar bulamadığımız zaman küçük bir suçla içeri girer, istediğimiz kadar hapishanede tedarik ederdik. Şimdi ne yapacağız? En çok

tutulduğum, artık hapishanelerde bile rahat yüzü haram olacak. Bu ne biçim demokrasi yahu? İnsan hapiste de istediği gibi yaşıyamazsa nerede yaşar? Böyle hayatın içine köpekler içesin. Gidip bir yerde iş güç sahibi olmak vallahi daha iyi...

— Doğrusunu söyle, dedim, sebep sade bu kadarcık mı?

Külhani, sinsi sinsi güldü:

— Ulan, gazeteci milletinden de sır saklanmaz hani, Biz Yeniçeriler gibi kazan kaldıracak, Adliye bakanının kellesini istiyecek kadar medeniyetsiz değiliz. Geçen sefer, Sultanahmet Cezaevindeki ayaklanmayı bilirsiniz. Hani Fahrettin Kerim gittiydi de, iki lâkırdı edip herkesi sinek gibi avladıydı... Doğrusu, hem onu göreceğimiz gelmişti, hem de bakalım bize de görünecek mi diye merak ediyorduk. Onun için bu denemeyi yaptık... Senin anlıyacağın, pasif korunma denemesiydi ağabey, isyan filân değil!...

KINALI'NIN KADERİ...

Dün, bizim balıkçı muharriri görmek için, kalktım, hiç işim yokmuş gibi, tâ Kınalı'ya kadar gittim... Kınalıada'ya demek istiyorum... Henüz kıştan çıkmış bir adanın sakin ve sevimli hâli vardı etrafta. Hoşuma gitti... Bu sene yazlığa nasıl olsa çıkamıyacağız, bâri bir oda soruşturayım, belki çoluk çocuk sığarız diye, balıkçılardan birine sokuldum:

— Adada bir oda arıyorum, dedim, kiralık ev var mı burada?

— Ohi pasam... Birkaç ev vardı, birini Pamuk Kralı diyorlar bir herif vardır, o tuttu, iki gün önce... Em de, mevsimliğine dokuz bin lira vermis... Ehya oldu Kinali bu yaz...

— Peki ama, o zat Antalyadadır zannediyorum...

— Oyleymis ama, karisi, kizi dayatmislar ille de Kinali olazak diye...

— Başka ev yok mu?

— Var bir nasin derler o ki gecekondu... Ma, iki bin bes yuze onu da kapatmislar...

— Kimler?

— Aniya... o ki var Ayse Mogoli diyorlar... Onunile kizlari...

— Yahu, ne olmuş bu sizin adaya böyle? Buraya kadından başka kiracı gelmez mi?

— Er sene tek tük geliridi... Ma bu sene ki Faruk köşk tutmus... Ne kadar kari var İstanbulda epsi Kinalida gelezek...

— Kim bu Faruk?

— Eski Mısır krali...

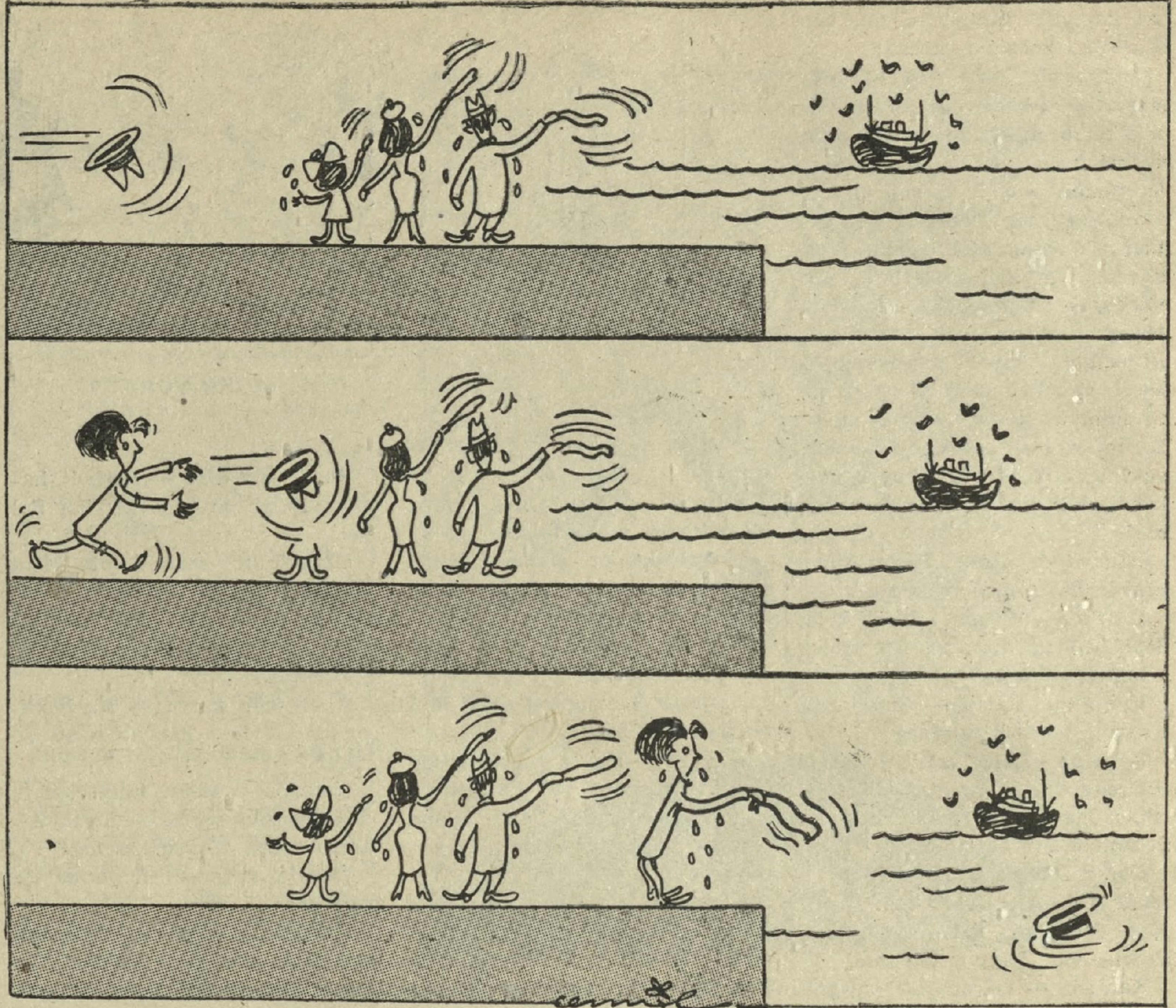
Ayağım suya ermişti. Ama, adaların tenha olduğu bu mevsimde, bütün satıcıların, esnafın, hattâ eşekçilerin dehşetli yüzü gülüyordu. Denizden hiç balık çıkmasa da umurlamıyorlardı. Balığın daniskasını (ne balığı olduğunu söylemeğe hacet yok) yakalamışlar demekti.

İhtiyar balıkçının bana verdiği izahata göre belediye emriyle adadaki bütün çamlar, şehrin turistik rengi olan karantina sarısına boyanmağa başlanacak; yollara asfalt döşenecek ve iç turizmi dış turizme çevirmek için ne gibi tedbir gerekiyorsa hepsi alınacakmış. Bu arada İstanbul radyosundaki kısa şehir haberlerinde Valimizin yerini yaz boyunca Faruk işgal edecek diyorlardı. Kınalının Heybeli ve Büyükadaya bakan kıyılarına, gelecek sandal ve motörlerin kolayca yanaşmalarını temin için bir sıra iskele yaptırılması da, yeni yıl bütçesine dahil edilmişti. Kıralın, yani sabık Mısır kıralının şerefine Adalarda her

gün bir güzellik kıraliçesinin seçilmesi de düşünülen yenilikler arasındaydı. Bu suretle hem genç kızların nadide hediyelere kavuşması, hem Faruğun bol bol döviz dökmesi sağlanmış olacaktı. Haydi hayırlısı.

İSTANBUL MUHABİRİ

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI !..

000546

Taşkentnâme

— Sabık Manisa Milletvekili Sayın Kâzım Taşken'de —

Heyâ hây-ı zemanı seyredip mir'ât-ı ibretten,
Çekildik ruhsat-ı Adnan ile bâb-ı siyasetten!

Ne elden koptu bir alkış, ne dilden uçtu bir ıslık,
Bir ihtar almadan çıktık şükür zât-i riyasetten!

Gelirsin, başka bir mânâ.. Gidersin, başka bir iyma,
Usandım durmadan üç yıl kıl üstünde seyahatten!

Cenab-ı Hakka hamdolsun küçük bir bankamız vardır,
Ki edna kârı âlâdır Vekâletten, Mekâletten!

Açıktır vezne ikrazât için her gün ve her sâat,
Hemen vazgeç velâkin bizden istikraza niyyetten!

Bilirsin sen de ey Çimdik nasıl bir kalbimiz vardır.
Usanmaz lâf ile her gün bütün ihvana hizmetten!

ÇİMDİK

Taşrada bir çocuk 300 liraya satılıyormuş (Gazetelerden)

--- Ne yapalım, geçim dünyası!...

Hoca — Yanlış anlama evlâdım, müfettiş bey senden Posta, Telgraf, Telefon idaresinin işaretini istedi!

Şakacıklar

HATA...

Otel sofrasında:

Misafir — Lûtfen şu hardalı verir misiniz?

Yabancı — Hayır, veremem. Garsondan isteyiniz.

Misafir — Affedersiniz, yanıldım...

Yabancı — Galiba beni garson zannettiniz... Öyle mi?

Misafir — Hayır, garson değil, adam zannettim!...

YAĞLI MÜŞTERİ

Her akşam, ayni lokantada yemek yer, daima bol bahşiş verirdi. Bir akşam, Ekrem Reşit Rey, yine Kulis'e gitti. Lâkin karşısına başka bir garson geldi. Ekrem Reşit sordu:

— Bizim Jorj nerede?

Ahmet güldü:

— Dün gece üzerinize kumar oynadık, kaybetti. Artık size ben bakacağım!.

ÜZENTİ!...

Akbaba'nın Küçük İlânları

YARDIMCI — Yaptığı müteaddit tecrüelere rağmen hiç bir yerde dikiş tutturamıyan talıhsiz bir vatandaş geçimini temin edip tutturamadığı dikişlerinin icabına bakabilecek geliri yerinde bir bayan terzi aramaktadır. İcabında evliliği göze almış durumdadır. Yaş, boy, bos, renk, din, iman, mezhep, kız, dul, kör, topal, çoluklu, çocuksuz ne olursa olsun kabuldür. Taliplerin müracaat için ellerini biraz çabuk tutmaları rica olunur.

ZAYİ — İktisat Fakültesinden aldığım diplomamı kaybettim. Pederin son ahşap evine ve gençliğim bahasına elde ettiğim halde kendisinden en ufak bir fayda teminine imkân bulamadığım bu kâğıt parçasının yenisini çıkartmağa niyetim olmadığı için eskisinin hükmü vardır. Onu bulanların işlerine yaradığı takdirde kullanmalarında bir mahzur yoktur. Yalnız, üzerindeki fotoğrafı insaniyet namına sökerek yollamaları rica olunur. Ali Heptensakat.

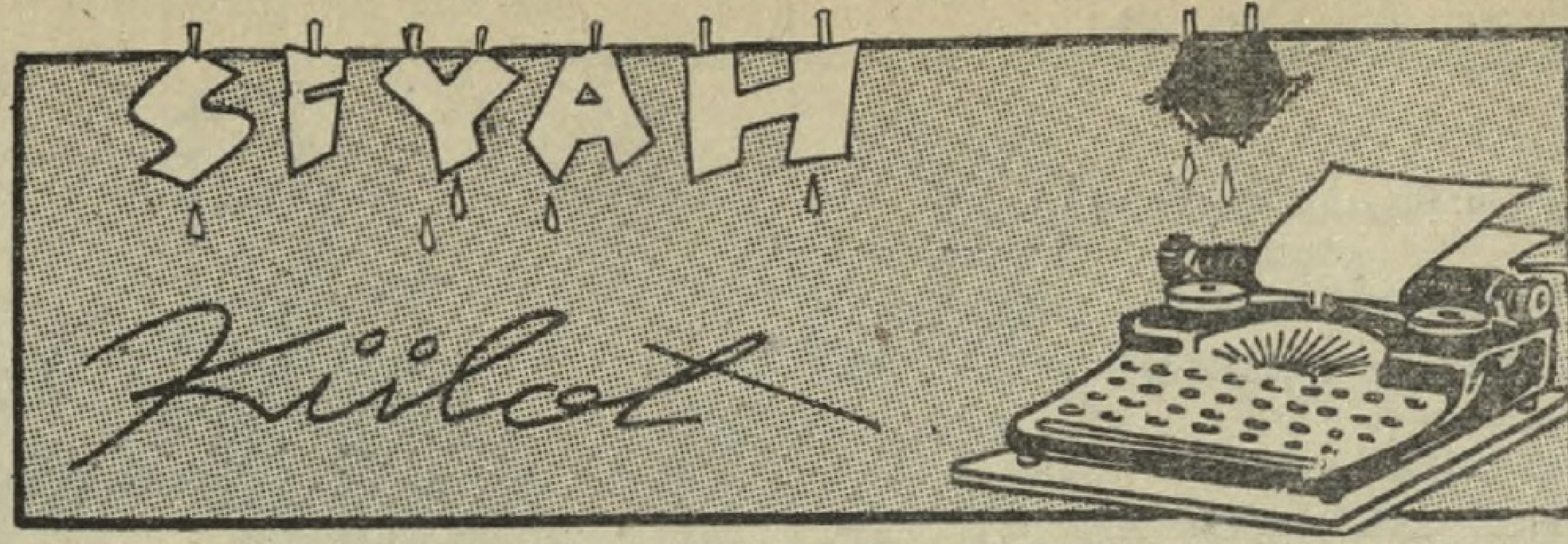
DEVREN SATILIK LOKANTA — Sahibi mide bozukluğundan rahmete kavuşan, mevkii köşe başında bir lokanta devren satılıktır. Hiç müşterisi bulunmadığından ahçı, garson, bulaşıkçı v.s. tutmak ve yemek pişirmek külfetine ihtiyaç göstermediğinden, yorulmadan para kazanmak isteyenlere bilhassa tavsiye edilir.

SATILIK SERMAYE — 1926 model, Aksaray Marka ellibeşbin kilometre yapmış bir motor çalışır vaziyette satılıktır. Az benzinle fazla kilometre yapar. Muayeneleri tamamdır. İsteyenlerin AR Apartmanında kapıcıyı görmeleri.

ORTAK — Tecrübe sahibi bir gece işçisi, kendisine yardım edecek dirayetli bir ortak aramaktadır. Sermayeye iştirak nisbeti yarı yarıya olacaktır. İsteklilerin mahalle bekçileri ile zengin ev hizmetçilerine ait dostluk vesikaları ve bir de tam seri maymuncuk getirmeleri lâzımdır. Hapishaneye girip çıkmış olanlar etrcih olunur.

ADRES: Yedikule Surları 14 üncü kovuşta Sansar İbrahim.

000547

Yazan : BÜLENT ORAN
Çizen : *Turhan Selçuk*

Baş muhasebeci mağrur bir adamdı. Üstelik de bir mezar taşı kadar ciddî ve soğuktu. Hem de şu başı sarıklı mezar taşları kadar. Ayakları bile gıdıklansa gül meyen tiplerdendi. Sanki rakamları, kerrat cetvelini ve problem leri o icat etmiş gibi bir hali vardı. Bütün bunlara kimsenin bir di yeceği yoktu. Burnunu bilânçola rının içine daldırıp istediği kadar somurtabilirdi. Ben şahşan, bir muhasebecinin sırıtmasından zevk alınamıyacağını bilecek ka dar tecrübeliyim. Çünkü o, men deburdan başka daha bir sürü mu hasebecinin yanında çalışmıştım. Fakat öbürleri, kafalarının bir takım hesap işleriyle uğraşmasına rağmen zekâlarını az buçuk

Siyah külot giydiğini öğrendiğim bir daktiloydu bu!..

muhafaza etmiş kimselerdi. Yani benim öyle eti yenecek takımından olmadığımı kestirecek kadar beyin sahibiydiler. Bu budala ise yeni gelen siyah külotlu daktiloya caka satmak için beni yanına çağırarak:

— Siz galiba, diye çıkışmıştı, kerrat cetveli denen bir şeyin mevcudiyetinden haberdar değilsiniz.

Saçma bir iftiraydı bu. Zira ben, o uğursuz mekanizmayı ez berleyememek hususundaki inadım yüzünden öyle çok dayak yemiştim ki bu nesnenin toptan satış yeri olan cennette bile sopa buhranı baş göstermişti. İnsan, sayesinde bu bollukta patak yediği bir şeyden elbette ki habersiz olamazdı. Onun için:

— Yanılıyorsunuz beyefendi, cevabını vermiştim, kerrat cetvelinin tadını benim kadar bilen bir kişinin daha bulunabileceğini tahmin etmiyorum. En büyük riyaziyeciler bile bu bapta benim yanımda sıfır kalırlar. Bakın şu sol elimin baş parmağı, sırf bu yüzden sakat kalmıştır.

Vaktile altı kere yedinin kaç ettiğini bilemedim diye sanki bu ufacık cehaletimden kıyamet kopacağını sanan babam:

— Aç avucunu bakalım, demişti, ben vurdukça kaç ettiğini öğrenirsin.

Öğrenmiştim de... Kırkikiymiş... Baş parmağım çatlamıştı ama öğrenmiş ve iyi ki dokuz kere dokuzu sormadı diye şükretmiştim. Yoksa sağlam parmağım kalmayacaktı. Babamın hesap dersi vermekteki bu özel öğretim yolu sayesinde bir takım riyazî hakikatleri kavramamış değildim. Fakat bu kavrayışlar başımın daima baş muhasiplerle belâya girmesine mâni olamamıştılar. Bizimki ise verdiğim cevaptaki hakikati anlamaktan kilometrelerce uzakta:

— Ben sakatlığın sizin baş parmağınızda değil, kafanızda olduğundan şüphe ediyorum, demişti.

Hem de nerede, yeni gelen daktilonun huzurunda...

Ben kafası işler bir insandım. Okumuştum. Hem de aşağılık bir takım romanları değil, Arsen Lüpenler, Cinsî Hayattaki Bozukluklar, Şoförün El Kitabı, Leke Nasıl Çıkarılır gibi ciddî bir takım kitaplar devretmiştim. Esat Mahmudun romanlarından ezberledikleri alelâcayip hikmetler ve takvim vecizeleriyle kül yutturup da beni altedecek daktiloya henüz rastlamamıştım. Fakat bu kız başkaydı. Dolmakalemimi en aşağı yüz kere yere düşürerek altın ucunun kırılması bahasına siyah külot giydiğini öğrendiğim bir daktiloydu bu...

O zamana kadar çok daktilo etüd etmiştim. Fakat hiç biri siyah renkli çamaşırı deneyecek kadar zevk sahibi değildi. Ve işte ben de sırf bu sebepten muhasebecinin sözlerini bir izzetinefis meselesi yapmıştım. Siyah külotu olan bir daktilonun önünde değil o kakavan herif Aristo bile lâf söylese cevabını alırdı. Bu sebeple:

— Beyefendi, demiştim, tesadüf bu ya ben de sizin kafanız hakkında ayni şeyi düşünüyordum. Lâkin aramızdaki fark şu ki siz benim sakatlığım hakkında şüphe ediyorsunuz, ben ise sizinki hakkında yüzde yüz eminim.

Ve bu cevabımın genç daktilonun kalçaları üzerinde bir tesir yapıp yapmadığına bakmak üzere başımı ona doğru çevirmiştim.

Eski daktilodan boşalan yer için açılan imtihanda, güzelliği sayesinde 368 rakibesinin ayağını kaydırmağa muvaffak olabilen kızcağız, hayatında ilk defa karşılaştığı yazı makinası denen acayip mekanizmanın sırrını çözmeyi başka bir zamana bırakıp bize kulak vermişti. Ondan cesaret alıp, nasıl olsa battı balık yan gider düşüncesiyle:

— İşte böyle beyim, diye devam etmiştim, dört tane alelâde rakamı bir araya getiriyorum diye burnunuzu kaf dağında dolaştırıyorsunuz ama para etmiyor. Şüphesiz bu sözlerim üzerine bana garez bağlayacak ve bordrodaki yanlışlarımı daha sık başıma kakacaksınız. Fakat vız gelir. Zira dünyada bordro dökümünden daha başka şeyler de vardır. Meselâ...

Burada susup tekrar baktiloya bakmıştım.

On düzine kurşun kalemini yere düşürme talimleri yaparak!..

Kapının önünde, servisimizin bütün kuyruğu yanıkları toplanmış, bu pısırığa da ne oldu böyle diye şaşkınlıkla bizi dinliyorlardı. Muhasebeci ayağa kalkarak:

— Sizi tecziye edeceğim, diye bağırmıştı.

Aldığı cevap ise:

— Ne ederseniz ediniz, olmuştu. Vız gelir... Zira amcamın oğlu politika piyasasında adı geçen bir adamdı. Ona şöyle bir söyledim mi elli tane muhasebecinin ayağının altına karpuz kabuğu koyabilir.

Kovulursam, bundan sonra hesapla ilgili olan tombalacılık yapmayı düşünüyordum. Yanıma dört tane bayat çikolatayla numara torbamı aldım mı nasıl olsa geçimimi sağlardım. Fakat düşüncelerim boşa çıkmış, hiçbir zaman çocuğu olmayan kısır amıcamın uydurma oğlunun karpuz kabukları yüzü suyu hürmetine yakayı kurtarmıştım. O günden sonra benim hürmete lâyık bir kimse olduğunu öğrenen şef, üzerime düşen işlerde, bütün muhasebe tekniğini altüst edecek yanlışlıklar yapmama rağmen sadece:

— Olur efendim, diye cevap vermeyi adet edinmişti. İnsanlık hali bu, her nevi yanlışlık olur.

Artık müessesede krallığımı ilân etmiştim. Düzünelerle kurşun kalem zevkimin emrindeydi. Canım istedikçe bir tanesini düşürüyor ve izzetinefsimi körükleyip mevkiimi sağlamlaştıran siyah külotları âdeta bir vazife aşkıyle doya doya seyrediyordum!

Güzelliği sayesinde 36 rakibesinin ayağını kaydırmıştı!...

BÖYLESİ...

İnsanlar arasında nezaketten daha iyi ne vardır? diye konuşuyorlardı. Herkes nezaket lehine konuştu. Yalnız bir kişi müstesna...

— Neden yani, dediler, neden nezaketin aleyhindesin. Zararını mı gördün?

Adamcağız boynunu büktü:

— Tabii ya, dedi, daha doğrusu babam nezakete kurban gitmiş. Dalgıçmış. Denizin dibinde bir denizkızı görüp de başlığını çıkarınca, sizlere ömür...

PLÂK BU...

Hikmet Münirden bahsediyorlardı. Birisi:

— Gözümle gördüm, dedi, evinde binlerce plâk var...

— Okadar plâğı nasıl çalabiliyor peki? diye sordular. Birisi ,izah etti:

— Çalmıyor canım, parasiyle alıyor...

ÖLÇÜ

Leylâ Neclâya sordu:

— Kuzum senin nişanlın ileri fikirli bir genç mi?

— Bilmem Leylâcığım ki? Geçen seneki elbisesini giyiyor, bu seneki kravatlarını takıyor ama gelecek seneki kazanciyle yaşıyor...

DALGINLIK

Dehşetli sancısı vardı. Doktor olan bir arkadaşını telefonla aramak istedi ve bir numara çevirdi:

— Merhaba doktor... Ben Galip Arcan...

Lâkin öbür taraftan başka bir ses aksetti:

— O, merhaba üstad. Bendeniz de Bedri Rahmi... Bir emriniz mi var?

Galip hayretle sordu:

— Yahu, senin doktorda ne işin var kuzum?

000548

BİZİM OTHELLO!...

GEÇ...

Suat Gürel, Beyoğlunda bir arkadaşına rastladı. Epeydir görüşmemişlerdi. Onu gören arkadaşı hemen elini cüzdanına attı:

— İyi ki rastladım sana, dedi, on sene evvel on lira almıştım senden, iade edeyim...

— Vazgeç Allahını seversen, dedi Suat Gürel, hakkında edindiğim fikri on lira için değiştiremem şimdi...

ŞAHİDİ VAR...

Nizamettin yeni evlenmişti. Bir toplantıda, samimi arkadaşlarına itiraflarda bulunuyordu:

— Vallahi birader, evlendiğim gece müthiş bir gece oldu benim için...

Meşhur gafçılardan Esat Mahmut atıldı:

— İnanırım kardeşim... Düğünde ben de vardım, karını gördüm!...

— Yahu burası Radyoevi... Biz aşçı değil, müzisyen arıyoruz...
— İyi ya beyim, ben de güzel temcit pilâvı yaparım!...

NERDE?

Kadın kocasına sitem ediyordu:

— Sen yirmi sene evvel beni kucakladığın gibi yatak odasına atardın...

Kocası tashih etti:

— O yirmi sene değil, yirmi kilo evveldi karıcığım!...

HANİ YA?

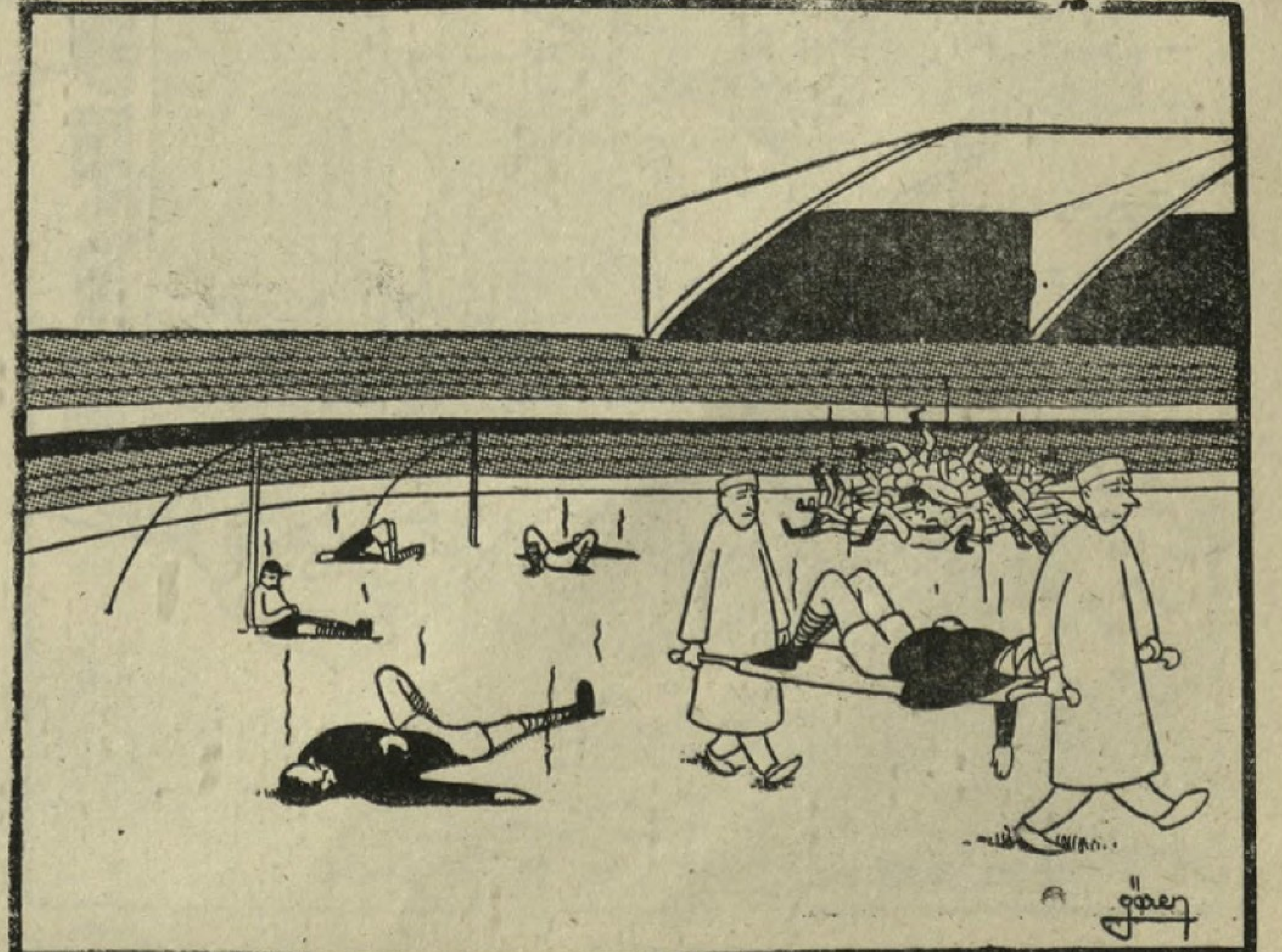
Sinemadaydılar. Perdede olup bitenlere karşı gayet hassas bir alâka gösteren genç kadın, sevgilisine:

— Sen de beni şu artist gibi öpsene? dedi. Adam sordu:

— Olur ama, parasını kim verecek?

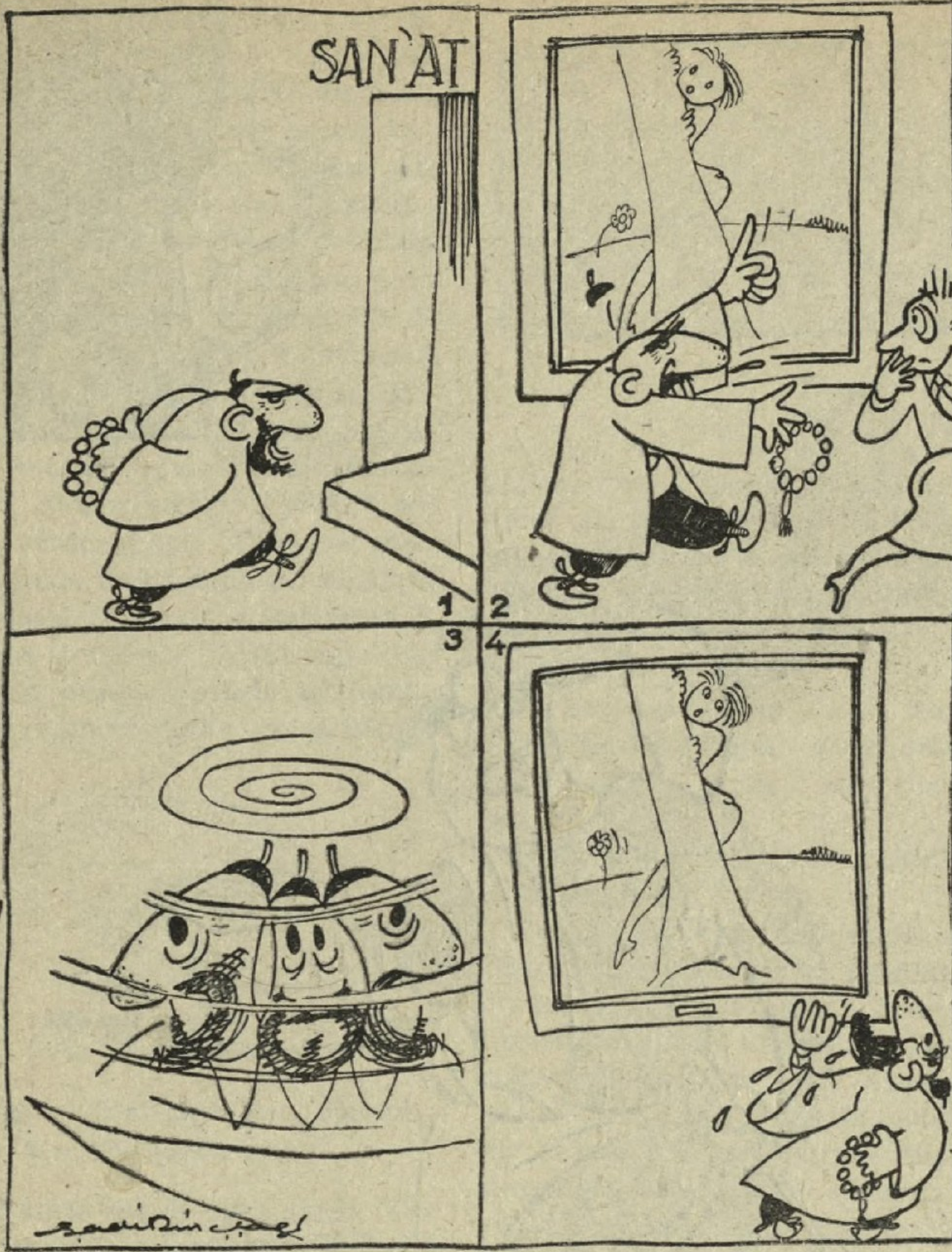

— Öfff... Ahmet, bu gün yine sarmısak yemişsin!...

DOSTLUK MAÇI!...

000549

Yobaz, resim sergisinde!...

BİR AİLE KÖMÜRLE ZEHİRLENEREK ÖLDÜ (Gazeteler)

Soğuktan titriyenler — Böyle ölüm dostlar başına!...

DETEKTİF

Mahkeme salonu zaten dasdaracık olduğu için, tıklım tıklım dolu görünüyordu. Çoğu da gazeteciydi dinleyicilerin. Fotoğrafçılarını da alıp gelmişler, Malatya suikasdiyle ilgili Milliyetçiler Derneğine ait dâvayı takibe hazırlanıyorlardı. Yalnız içlerinden biri, yani bendeniz, daha önceki dâvayı, o kimsenin dinleyip dikkat etmediği dâvayı Akbaba okuyucuları için çok daha enteresan buldum, not ettim. Sanık, çipil gözlü, yaşlı bir polis emeklisiydi. Gûya detekliflik ediyormuş. Bir başka adamı öldüresiye dövmekten yargılanıyordu. Dövdüğü de, oğlu olacak kadar genç bir adam. Bu ihtiyardan nasıl dayak yediğine herkes şaşmıştı. Yargıç:

— Anlat bakalım, dedi, neden dövdün bu adamı?

— Neden dövmiyeyim hâkim bey... Öldürmediğime pişmanım. Alçak rezil, bir senelik rızkımı bir anda mahvetti. Beni sefil, perişan etti. Bir elime geçirsem bu sefer, sağlam kemiklerini kırarım......

Hâkim müdahale lüzumunu duydu:

— Sen asıp kesmeyi bırak şimdi de, mesele nasıl oldu, onu anlat...

— Anlatıyorum hâkim bey. Efendim, bu zamanda bizim gibi az maaşlı emeklilerin bir iş görmeden yaşamasına imkân mı var? Bendeniz de sözüm meclisten dışarı, detektiflik etmeğe başladım, ama hususî detektif... Bir gün, meşhur sanayicilerimizden biri telefon etti bana... Gittim görüştüm kendisiyle... Yemini billâh ediyordu, karım beni aldatıyor diye. Lâkin bir türlü yakalıyamıyor, meşhut suç hükümlerine göre, boşanma kararı alamıyormuş. Mahkemelik olmuşlar karısiyle... Sonunda bir yıllık bir ayrılık kararı vermişler. Adam diyordu ki bana, şayet sen bu kadının ihanetini tesbit edersen benim işim olur. İstediğin kadar para var. Siz olsanız böyle parlak bir anlaşmayı kabul etmez miydiniz hâkim bey? Bendeniz de oynaya oynaya peki dedim. Ayrı oturuyorlardı ya karı-koca? Adam Maçkada, hanım Kadıköyünde... Modada, bahçe içinde lüks bir villâları vardı. E, şimdi mevsim malûm. Geceleri fena ayaz oluyor. Ben de her gece eve gelen giden olur mu diye çivi kesiyordum. İki üç ay geçti, hâlâ ses sada yok. Maazallah bir de kadın kocasını aldatmıyorduysa, gitti bizim ümitler......

Düşündüm, taşındım bay yargıç, şu gördüğünüz adamla konuştum. Gece işini ona bırakacaktım. Beş on kuruş verince memnun olacaktı. Fakir ama, gösterişli, yakışıklıydı, temiz giyinir bir gençti. Biz, kibar karılarının kimlere dadandıklarını bildiğimiz için, kulağını da büktüm önceden... Çünkü bir evde, tek başına bir hizmetçi kızla oturan bir kadın, her gece evinin önünde dolaşan bir gölge görür de merak etmez olur mu? Ya hırsızdır bu, ya âşık... Kocasının, peşine adam koyacağı kadıncağızın aklından bile geçmezdi tabiî. Çocukta ise hırsız hali hiç yok... Belki merak eder, sorar, aralarında ahbaplık kurulur, samimiyet ileri gider de, şayet başka bir belâlısı yoksa, bizim işimiz görülür diye düşünmüştüm. Ama, bu sersem herif, işleri berbat etti.

Olmayan servetimden bir miktar para avans da vermiştim kerataya...

Derken bir gece, bizim patron birdenbire çıkageldi. Ne var ne yok, diye meraklanmış. Çünkü epeydir görünmemiştim. Geç kaldığı için, karanlıkta arkadan dolaşmış kestirme olsun diye...

— Sen daha uyu burada, diyordu, gözümle gördüm. Herif bahçe duvarını atlayıp içeri girdi. Hem de bahçe kapısından...

Ben tabiî derhal çaktım manzarayı. Muhakkak bizimkiydi bu. İşe ortak çıkmıyayım da, karıyı rahat rahat sızdırsın diye bana ağız açmamıştı o zamana kadar demek. Görürsün sen dedim içimden. Hemen beyle beraber yavaşça sokağa çıktık. Bekçiye karakola uğradık. Sabaha karşı saat üçte bir baskın verdik içeri...

İşte bütün felâket o zaman başımıza geldi zaten. Benim de istikbalim o anda mahvoldu. Çünkü, düşünün hâkim bey o, güzel, o taptaze kadın, yatağında yalnız yatıyordu. Şaşkınlıktan mahmur gözleri irileşmiş, göz kapakları uykunun ağırlığını atamadığı için insanı deli eden bir ifadeyle bakarak, ne aradığımızı soruyordu. Derhal evin altını üstüne getirdik ve bu serseriyi alt katta, oturma odasının halılarını toplarken enseledik. Meğer her iki üç akşamda bir ziyaret yapar, yükte hafif, pahada ağır ne bulursa toplar, çıkarmış... Sebep? Fakirlik...

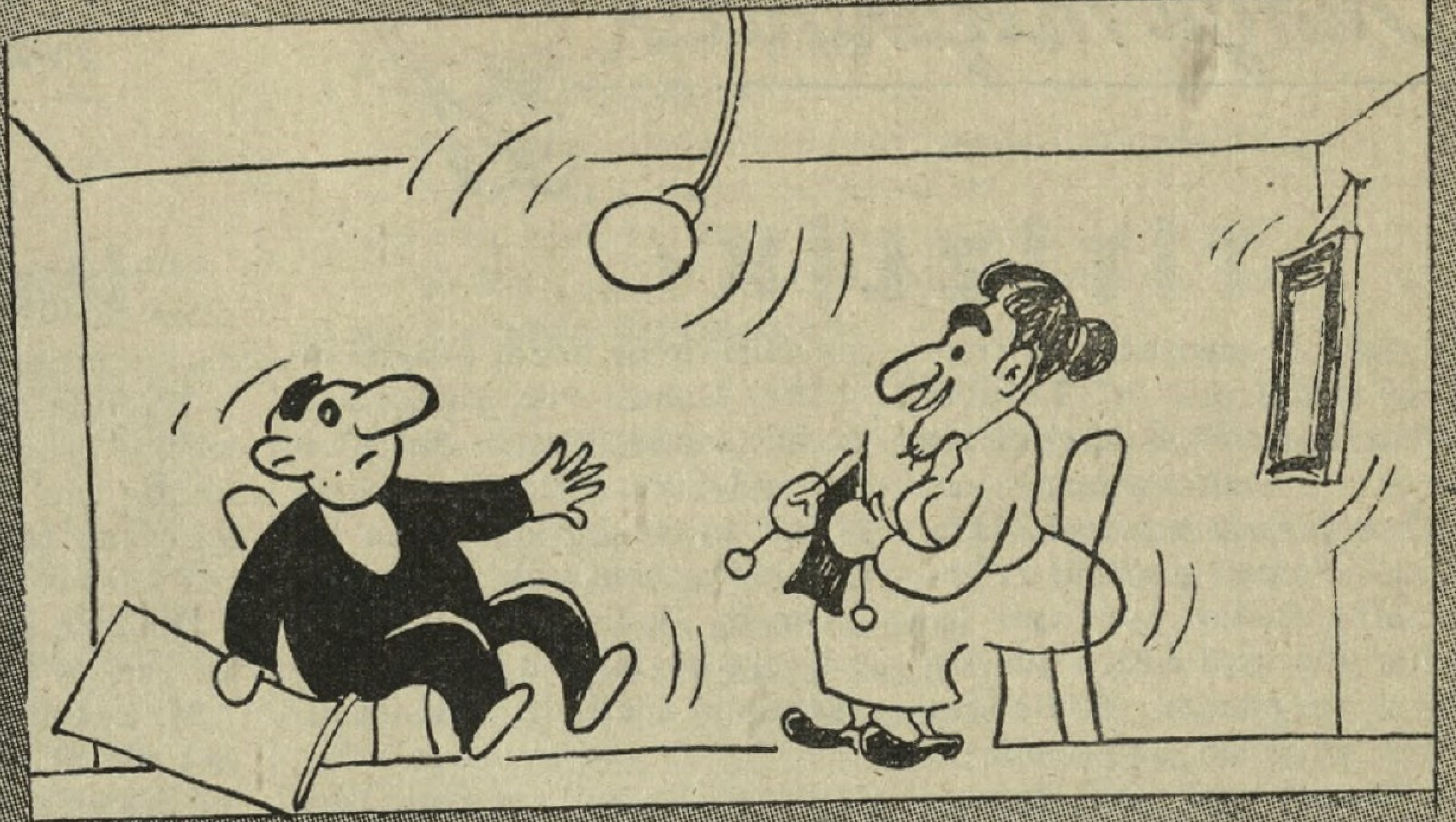
O anda her şey beynimde güneş çarpmasına uğramış gibi karmakarışık bir ışığa boğuldu. Nasıl herifin üstüne balıklama atıldığımı bilmiyorum. Patron bu hareketimi hamiyetime verdi ama, polisler yutmadılar. Aramızda bir iş olduğunu şavulladılar. Elin nâmerdini elimden aldılar. Söyleyin bay yargıç, haklı değil miyim? Alacağım parayı müdafaa etmek hakkım değil mi? Söyleyin rica ederim. müdafaanın söz hakkı yok mu? Ben de o mel'un serseriden zarar ve ziyan dâva edeceğim...

Detektifi zorla susturdular. Dâva, şahitlerin celbi için başka güne kaldı. Ben de öteki duruşmaya kalmadan çıktım. **Hikâyeci**

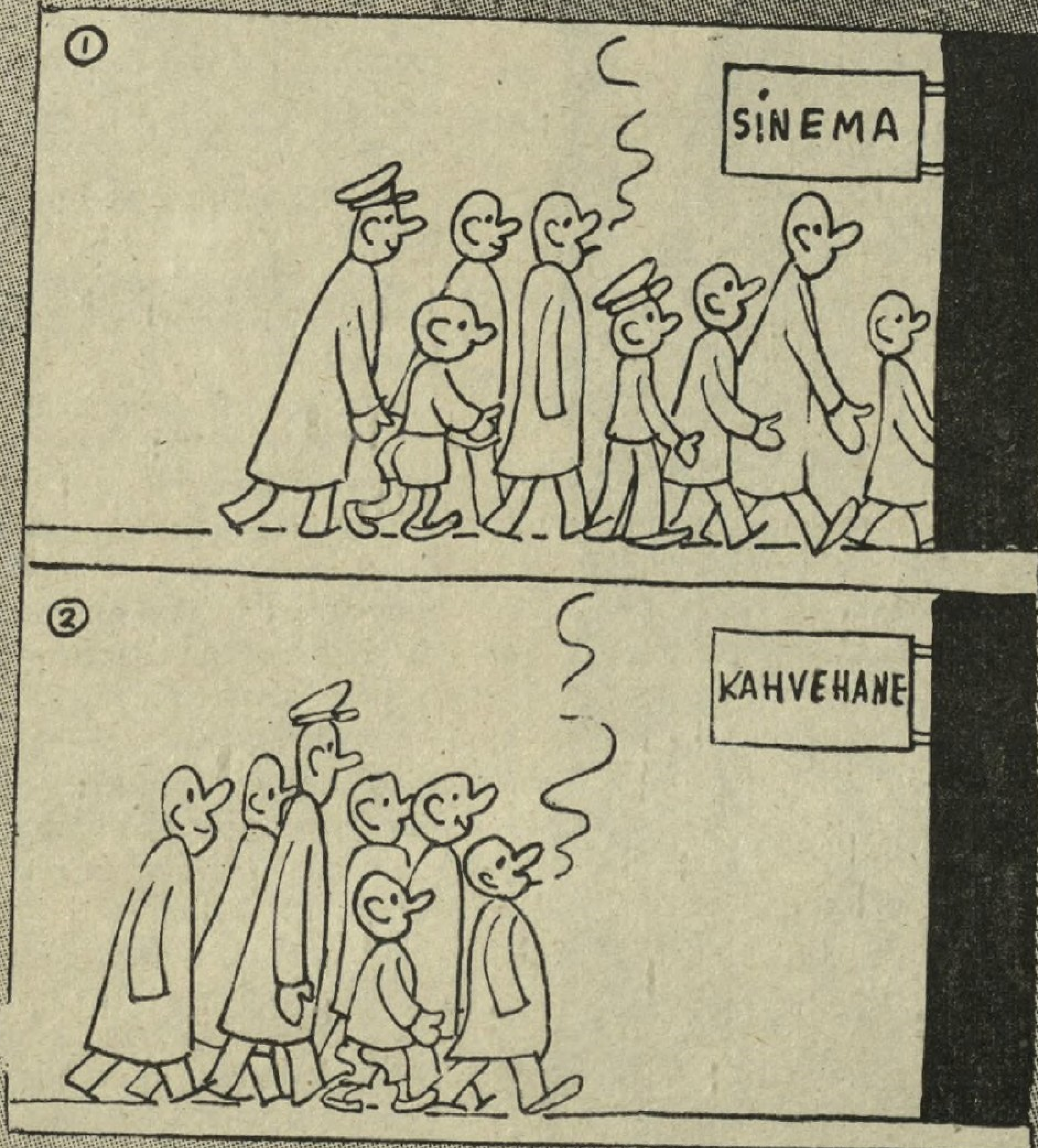
000550

Rusyada:
—Bizim yoldaş kendiliğinden ölmüş!..
—Ah... Böyle ölüm hepimizin başına!..

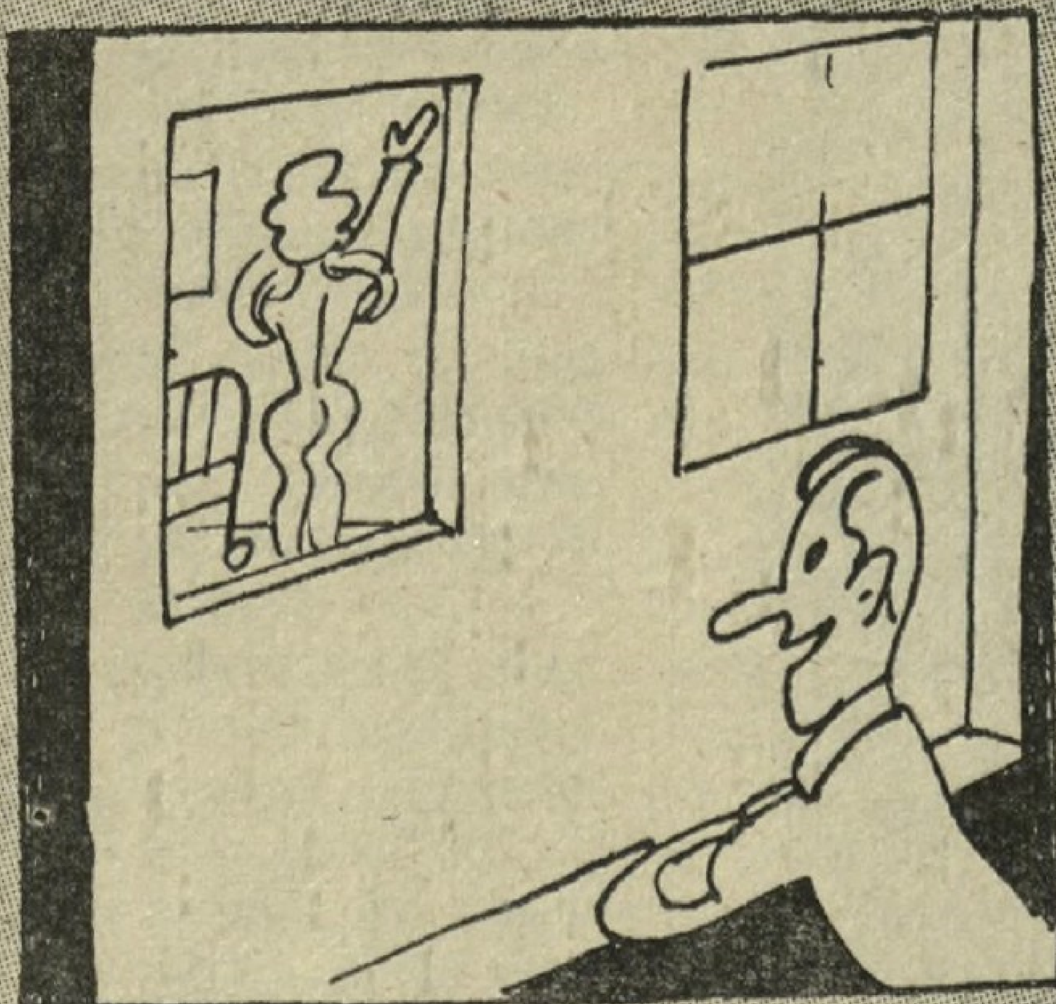
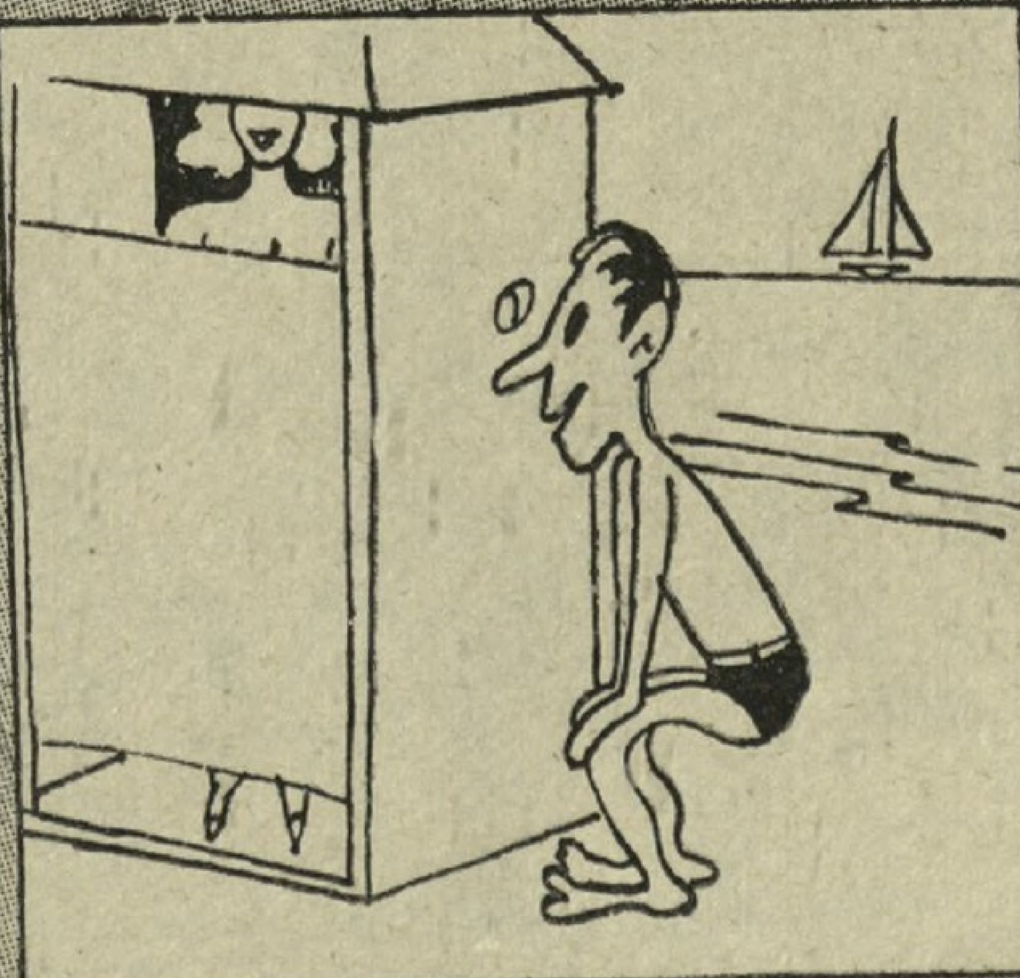
—Zo Surpik zelzele oloor!..
—Yok canım... Yukarıda yeni evliler olduğunu unuttuuun!..

Mekteplerde dinlenme tatili başladı!..

—Yahu biz mi sallanıyoruz, yer mi sallanıyor!..

Bizde televizyon!..

000551

Dünya Mizahından

TİTİZLİK!..

Büyük bir mensucat müessesesinin sahibi olan M. Leduvet dikkate ve titizliğe hayran bir adamdı, muvaffakiyetini buna borçlu olduğunu anlatırdı. Maiyetinde çalıştırdığı erkek ve kadın bütün işçileri ayrı ayrı tanır, her gün imâl edilen yün kilotların ve pamuk fanilâların sayısını aklından söyliyebilirdi. Saat be saat bankadaki hesabının faizi ile ne kadar ettiğini de bilirdi. Dahası var, gardrobunda kaç ayakkabısı ve kaç elbisesi olduğunu öylesine söyliyebilirdi ki ne bir eksik, ne bir fazla çıkmasına imkân vardı!

İşte bu M. Leduvet bir gün gazeteye şöyle bir ilân verdi: «Mensucat işlerinde çalışmak üzere 20 - 25 yaşlarında çok dikkatli ve titiz işçi aranıyor. İstenilen şartları taşıyanların müracaat etmeleri rica olunur...»

YAZISIZ!...

Muhitde M. Leduvet'nin işçilerinde aradığı evsaf pek iyi bilindiği için bu yaman patronun karşısına çıkmağa cesaret edecek namzet yoktu.

Nihayet, sempatik, güler yüzlü, sarışın bir genç çıkageldi.

M. Leduvet memnun fakat ümit vermeyici bir tonla sorguya başladı:

— Söyle bakalım, adın nedir?

— Antonie, Oscar Emile Bandamont.

— Kaç yaşındasın?

— Şu anda yirmi üç yaş, beş ay, üç gün, yedi saat, 35 dakikayı doldurmuş bulunuyorum.

M. Leduvet'nin yüzü güldü:

— Aferin, bu hoşuma gitti işte. Ne kadar aylık istiyorsun?

— Onsekiz bin frank - İki yüz yetmiş dört frank sigorta harcı - hariç olarak.

— Çok güzel, seni beğendim, yarın sabahtan itibaren işe başlarsın, ama tam saatinde bulun.

— Hay hay efendim.

Ertesi gün, sabah saat tam sekizde Antoine Oscar Emile Bandamont dakikası dakikasına işinin başında idi. Bir kaç saniye sonra patronun odasına çağırıldı.

— Günaydın dostum, bugün nedir?

— 24 Ekim Cuma, senenin 238 inci günü, Güneşin doğuşu 7.40, batışı 18.10.

— Güzeeeel. Saat kaç?

— Sekizi üç dakika, kırksekiz saniye geçiyor.

— Fevkalâde, tam benim aradığım adamsınız. Bana bakın New York'a gitmem lâzım. Hava yollarından ne zaman yer olduğunu soruverin.

— Lüzum yok, efendim. 2 Kasıma kadar bütün biletler satılmıştır, yalnız o gün için dördüncü sırada, sol tarafta pilotu gören koltuk boştur.

Bu cevapla pek tatmin edilen M. Leduvet:

— Hayret doğrusu dedi. Aradığımdan da mükemmelsiniz. Şimdi işe başlıyalım, bana kâtibimi çağırır mısınız?

— Burada yoklar efendim.

— Nasıl burada yok? Saat sekizi beş geçiyor.

— Maalesef efendim, dün akşam saat yirmi ikidenberi rahatsızdır... mâzereti var.

— Azizim, sizin kadar dikkatli bir insan daha tanıyorum. O da karımdır, bir gün sizi tanıştırırım. Hayret edeceksiniz... Belki bahsini işitmişsinizdir, bile.

— Evet efendim.

— Ya! Tanıyorsunuz demek!

— Evet efendim. Elisabeth, Jacqueline Leduvet. Doğum yeri: Tréchaude, yaş: Otuz bir sene altı ay, onsekiz gün. Sarışın, mavi gözlü. Haftanın altı günü meşguldür. Pazartesileri efendimizle, salıları ikinci direktörle, diğer dört günü de bendenizle geçirir. Pazarları dinlenir.

GEORGİUS

TAŞ DEVRİNDE SİNEMA :
— Ne yapıyorlar?..
— İstikbale ait bir film çeviriyorlar!...

000552

Eski Türk Mizahından

Bir Hovardalık Hikâyesi

Allah, cümleyi kuru iftiradan,, görünür görünmez kazalardan ve hele insana besbedava kabahat damgası vurduran tesadüflerden korusun!

Bu duayı okuyup da dudak bükmeyin. Hayatın öyl'e cilveleri vardır ki, adamı zorla günahkâr eder. İstediğiniz kadar: «Aslı, astarı yok! İnanmayın! Masumum! Vallah, billah, haberim yok! Ben değildim!.» gibi inkârlar, reddiyelerle, size isnat edilen ayıbı üzerinizden atmıya çalışın. Hâdise, aleyhinizde bir çok deliller, şahitler, rapor'arla tesbit ve teyit edilmiştir.

Bugün size hikâye edeceğim vak'a da, böyle bazı tesadüflerden doğmuş ve faciadan ziyade müdhike şeklini alması, ancak hâdise kahramanının, kendisine isnat edilen fiili işlemek kabiliyetinden tabiaten mahrum bulunmasından ileri gelmiştir.

★

Allah rahmet eylesin. Eski tuhaflardan, adını bel'ki bir çok defa işittiğiniz bir (Muhsin) bey vardı.

Muhsin, daima şen, daima gamdan, kederden âzade, dünyada hiç bir şeye aldırış etmez, hiç bir şeyin âkibetini düşünmez, düşünse de ehemmiyet vermez, bahtiyar yaşamıya azmetmiş bir adamdı.

Oldukça malûmat sahibi, soyca asîl, terbiyeli bir muhitten yetişmiş olduğu halde, o vakit insana içtimaî bir mevki kazandıran yegâne şeyi, devlet memuriyetini red ile başı boş bir hayat yaşamayı tercih etmişti.

Sevdiği, hoşlandığı zevatın evlerine gider gelir, meclislerine devam eder, eğlenir, eğlendirirdi. Dünyal'ığını da biraz babadan kalma irat, biraz da yüksek mevkilerde bulunan hısım akrabanın vergileri temine kifayet ediyordu.

Muhsinin, böyle lûtufkâr akraba silsilesinin en başında, makamı mehdi ulyayi saltanat, yani valide sultan vardı.

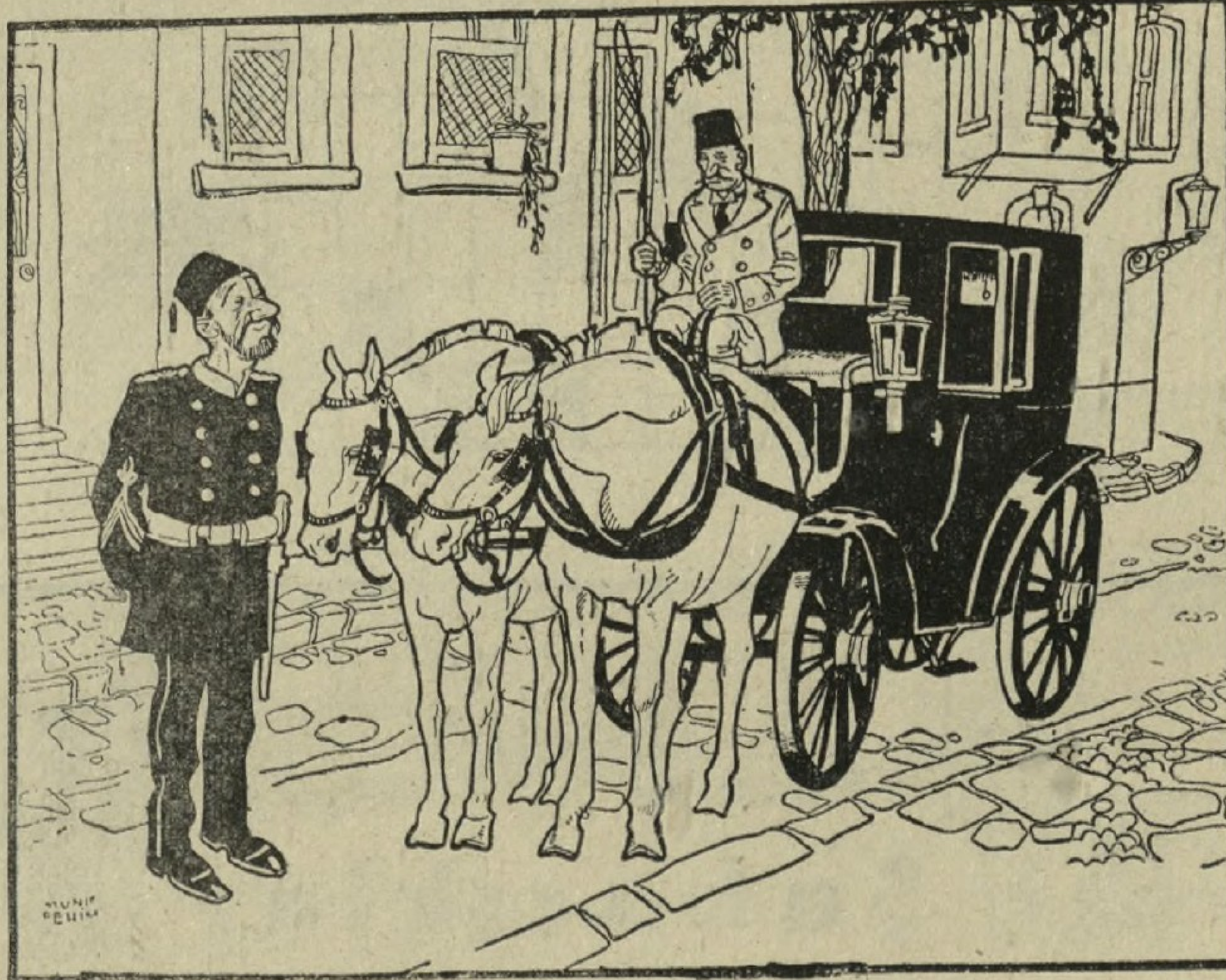
Abdülhamidin bu analığı, galiba Muhsinin annesile, Çerkes usulünce, ahret kardeşi bulunuyordu. Her ikisi de Düzce, yahut Adapazarından, hattâ belki doğrudan doğruya Kafkasyadan, birlikte İstanbul'a gelmiş, ayni esircinin evinde, aylarca müşteri beklemiş, sonra biri saraya, diğeri de Muhsinin babasına satılmışlardı.

Valde sultan ikbalin zirvesinde, ahret kardeşini unutmamıştı. Sağlığında daima arayıp sorduğu gibi, öldükten sonra da, oğlu Muhsini arada sırada gözetiyordu. Eğer Muhsin ele avuca sığar mahl'ûklardan olsaydı, bu kıymetli himayeden azamî istifade eder, bir baltaya sap olurdu. Fakat onda bu kabiliyet nerede?

Ancak, ayda, yılda bir saraya gider, paravana arkasından mazharı iltifat olur, öğle veya akşam yemeğine alakonur, beş on altın lira diş kirası da verilerek, yeri uzak olduğu için hususî araba ile Kasımpaşadaki evine gönderilirdi.

★

Bir akşam, yine bizim Muhsin, böyle velinimetini ziyarete gitmiş, bermutat akşama kalmış, saraylarda erken yenilen yemekten sonra da, müstesna bir eseri iltifat olarak tam ell'i altın atiye kıvırıp, valde sultanın arabasiyle Beyoğluna doğru yolu tutmuştu.

Durmuş efendi mülâyim bir lisanla sordu: «Hemşeri, bu araba kimin?»

Ihlâmurdan Nişantaşına çıkarken, kupa arabanın içinde Muhsin şöyle düşünmüştü:

— Vakit erken, saat daha on iki, yarım. Cebim para dolu. Çoktandır eğlentiye de hasretim. Bu satte, eve gidip kapanmak enayilik olur. Şöyle, mahut sokaklardan birine sapayım. Bir iki saat kendi kendime bir cümbüş edeyim. Öldu ol'acak... Adam, sen de!

Bu kararı, Taksime gelinceye kadar zihninde olgunlaştıran Muhsin, Fransız hastahanesini geçer geçmez, kupanın ön camını vurup, arabacıya sağdaki sokağı işaretle seslendi:

— Sap!

Arabacı, Muhsini her zaman taşıyan arabacı idi.Her seferinde, az çok bahşişini alıyordu.

Emrini derhal infaz ederek saptı! Sola, yine sağa, yine sola, derken, Abanozdan içeriye girdiler, Orada, o vaktin en maruf eğlenti yerlerinden, Şaşı Fotikanın evinin önünde durdular.

Muhsin, arabadan inip de evden içeriye dalarken, arabacıya:

— Sen bekle!

Deyivermişti. Yukarıya çıktı, sermayeleri etrafına topl'adı. Gelsin rakı, gitsin bira!. Vur, patlasın!

Arabacı da, kapının önünde bekliyedursun.

Derken, cebindeki altınların verdiği cesaretle, çoşkunluğun son derecesini bulan Muhsin, içeride münasebetsizliğe, taşkınlığa başladı. Nâra atıyor, kadeh kırıyor, etmedik kepazelik bırakmıyordu. Nihayet, işi o kadar azıttı ki, sağa sola iskemle savurmağa kalkıştı ve bu esnada odanın tavanındaki avizeyi şangur şungur yere indirdi.

Şaşı Fotika, bu aralık üst katta idi. Aşağıdaki şangırtıyı duyar duymaz, vak'ayı zihninde büyüterek, camı açtı ve acı acı haykırdı:

— Polis!.. Poliiis!.

★

Beyoğlu mürettebatından Çemişkezekli 88 Durmuş efendi, Abanozla Pire Mehmedin köşesinde nokta bekliyordu.

Fotikanın feryatlarını duyar duymaz, evin olduğu tarafa seğirtti. Fakat, tam oracığa gelince, kapının önünde beklemekte olan konak arabasını gördü, ve durdu. Çam devirmek, başına bir iş açmak korkusu vazife duygusuna galebe ediyordu. Herhalde, içeride, hatırı sayılır biri vardı. Azamî teenni ile hareket etmek icap ediyordu.

Durmuş efendi, usulcacık, arabacının yanına sokuldu ve mül'âyim bir lisanla sordu:

— Hemşeri! Bu araba kimin?

İskemlenin üzerinde büzülmüş, uyuklıyan hödük arabacı gözlerini aralayıp, lûtfen cevap verdi:

— Valide sultanın!

— Buyur?

— Valide sultanın, dedük a!

— Yaaa?!

Ve Durmuş efendi, ayaklarının ucuna basa basa uzaklaştı!.

★

Ertesi sabah, Beyoğlu mutasarrıfı atufetlû beyefendi hazretleri, masasının üstünde birikmiş yığınla evrak içerisinde, şu vukuat raporunu hayretle okudu:

«Makamı mehdi ul'yayi saltanat, devletlû ismetlû kadın efendi hazretleri, dün gece Abanozda şaşı Fotikanın 69 numaralı umumhanesinde sekri hal olarak cam, çerçeve ve avizeleri kırmak suretile bir nebze telâşı mucip harekâta tasaddi buyurmuşlar ise de idarei maslahat edilerek başkaca hâdiseye meydan verilmediği berayı malûmat arzolunur olbapta...»

★

Biçare 88 Durmuş efendi, tam akıl'lı olarak zorla sevkedildiği Toptaşı timarhanesinde üç sene kaldı ve bu üç sene zarfında, hep o geceki acayip vak'ayı düşüne düşüne cinnet getirdi,

Şimdi, çoktan ölmüştür.

Ercüment Ekrem

SAYMAMIŞ

Zağarlı Hüsmen, geçenlerde bir gün bir eczahaneye girdi:

— Meyreba ba eyzaci başı!

— Merhaba! Emriniz?.

— Te, var mı sende bir o hangi tatabiti tozundan?..

— Vardır, ne kadarlık istiyorsunuz?

Hüsmen, şapkasını enseye yıktı ve başını kaşıyarak:

— Ne kidarlık mı? dedi. Te, vallah, doorusunu istersen saymadım o cenabet hayvancıkları!.

NAZARÎ HESAP

İskete Ali, ıslahı hale karar vermiş, halk dershanel'erine devam ediyordu. Bir gün hesap dersinde hoca sordu:

— Ali, sualime cevap ver. Bir mağazadan iki metre, bir başka mağazadan üç metre elli santim, bir üçüncüden de bir metre yetmiş beş santim kumaş alsam ne eder?

İskete Ali, durdu, ensesini kaşıdı:

— Vallâhi, en azı üç ay kodestir.

000553

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

KelKâhya

C. Gürbüz — Adapazarı:

Sayın Kelkâhya;

Akbaba en sevdiğim mecmuadır. Yazıları güzel, karikatürleri zarif... İstiyorum ki, bu kıymetli dergimizde benim de ismim çıksın. Onun için, size, çizdiğim bir karikatürü gönderiyorum. Bunu Akbaba'da görmek beni sevincten deli edecektir.

C. Gürbüz

Cevap:

1 — Akbaba'ya karşı gösterdiğiniz sevgiye gönülden teşekkürler ederiz.

2 — Mektubunuzu aynen bastık. Bu suretle arzunuz yerine geldi: İsminizi Akbaba sayfasında görmüş oldunuz.

3 — Karikatürünüzü neşretmiyoruz. Çünkü... sonra Akbaba'yı beğenmezsiniz diye korktuk. Kusura bakmayın!

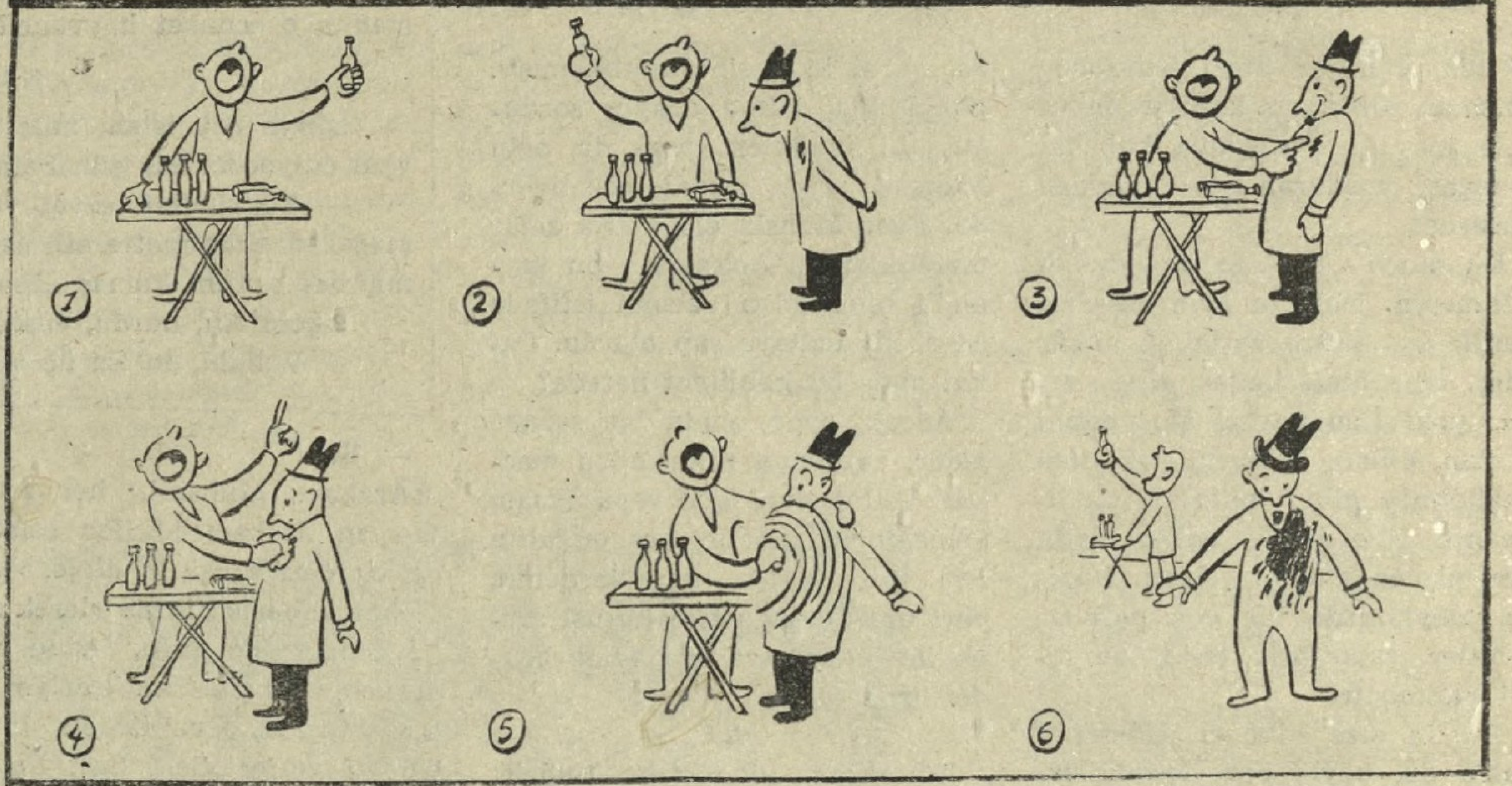
4 — Bu suretle sizi sevinç delisi olmaktan kurtardığımız için de ayrıca memnunuz efendim!

Tekin Tığ — Ermenek:

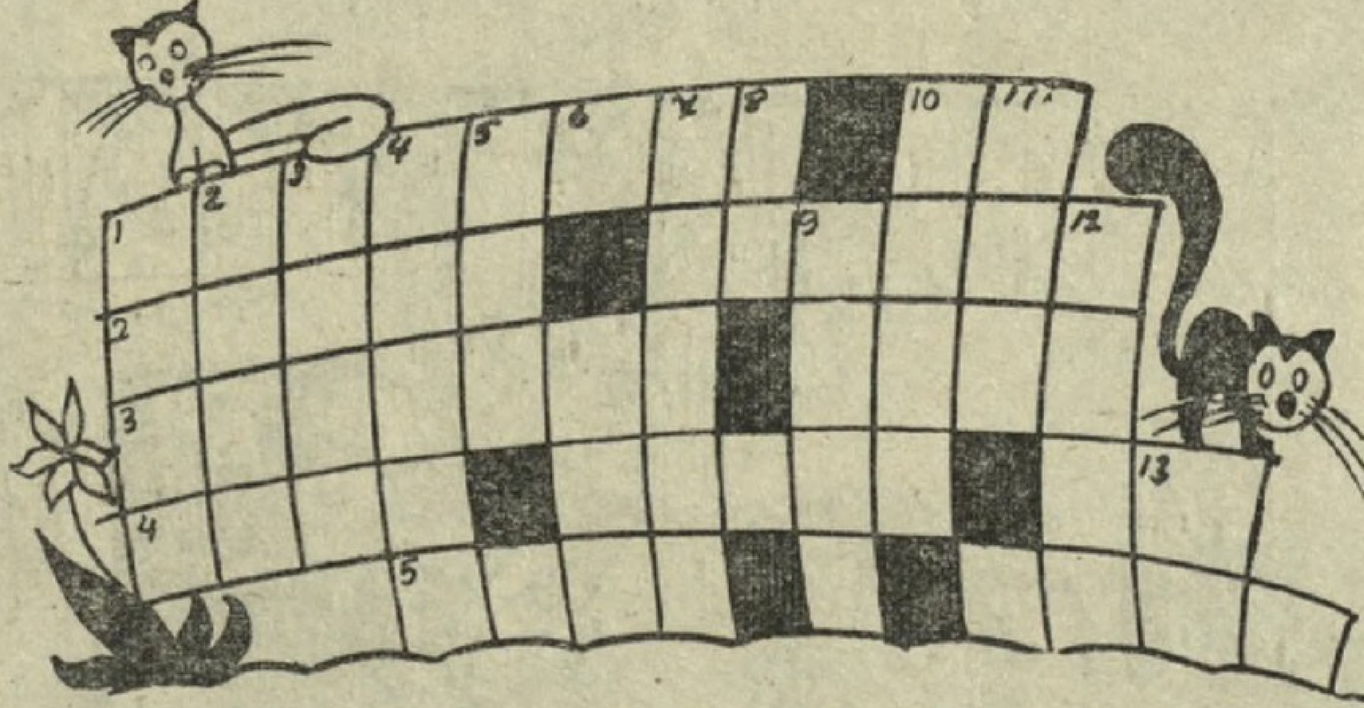
Mektubunuzu aldık.. Kurşun kalemiyle çizilmiş karikatürlerin klişesi yapılamaz. Beyaz kâğıda, çini mürekkebiyle çizmenizi rica ederiz.

KELKÂHYA

YENİ MÜSABAKAMIZ: 5

Akbaba'nın Bilmecesi

Soldan sağa:

1 — Fantazi şeker, Bir moda. 2 — Karışık renk, Yarı açık. 3 — Ahlâka uymayan hareket, Bir erkek ismi. 4 — Tek höcreli bir canlı, Gemilerin sığınağı, bir nota. 5 — Saha, Apteshane.

Yukarıdan aşağı:

1 — Simsiyah. 2 — İşaret. 3 — Erkek ismi. 4 — Şüphe sorusu. 5 — Emlâk intikali. 6 — Göz rengi 7 — Terk edilmiş bir dil. 8 — Utanma. 9 — Bir Ermeni ismi. 10 — Yüzün bir kısmı. 11 — Sür'at. 12 — Bir eski zaman sığınağı. 13 — Kırmızı.

Geçen sayıdaki bilmecenin halli:

1 — Kalafat. 2 — Aramak. 3 — Lâdes. 4 — Amel. 5 — Fas. 6 — Ak.

Şakacıklar

ARASIRA

Minimini Yeşim, hayatbilgisi dersine çalışıyordu:

— Tütün nerde çıkar baba? diye sordu. Babası ciddî ciddî izah etti:

— Türkiye, Yunanistan gibi memleketlerde, Amerikada... Ara sıra da Tekel paketlerinde!

DİLEK

İzak, kısa bir hastalıktan sonra ölüyor ve ruhu huzuru rabbülâlemine çıkıyor. Cenabı Hak ona buyuruyor ki:

— İzak! Sen yer yüzünde beni daima hoşnut ettin. Sana bir iyilik etmek isterim. Ne dilersen söyle. Yalnız şunu bil ki, istiyeceğin şeyin iki katını şerikin Salamona yapacağım.

İzak gülümsüyor ve cevap veriyor:

— Aman Yarabbi, hemen bir yozunu çikart,

O HALDE...

Bir hizmetçi gelmişti. Bey, hizmetçiye:

— Söyleyin, beklesinler, beş dakikaya kadar iniyorum... dedi. Lâkin karısı atıldı:

— Hayır, hayır... Yarım saate kadar, dersin...

— Olmaz, beş dakikaya kadar gelecek de...

— Hayır, yarım saate kadar...

Beyin kafası kızdı, hizmetçiye bağırdı:

— Ne demek? Bu evin efendisi kimse, onun dediğini söyle...

Hizmetçi boyun kırdı:

— Başüstüne efendim... Yarım saate kadar gelecekler derim...

USULÜ VAR

Misafirden kurtulmanın sırrını şöyle anlattı:

— Kapı çalınınca şapkamı, paltomu giyer, öyle açarım...

— Ya gelen sevdiğin biriyse?. diye sordular.

—A, ne iyi, ben de şimdi eve geliyordum! derim, olur biter...

ÖLÇÜ

Adalet Cimcoz sokağa çıkıyordu. Mehmet Ali Cimcoz sordu:

— Çabuk dönecek misin?

Adalet:

— Merak etme... dedi, çantamda on lira kalıncaya kadar dönerim!

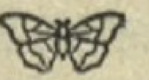
EVDE...

Yeni evliydi. Bir gün eşi dostu ziyaretine geldiler. Kapıyı açtı ki, önünde önlük, elinde lâstik eldivenler... Onu öyle gören misafirlerden biri sordu:

— Ne o? Hanımefendi evde yok mu?

Yeni evli güldü:

— Evde tabiî... Evde olmasa, mutfakta işim ne benim!..

BİLGİ

Genç nişanlı o kadar geç vakitleredek oturuyordu ki, gittikten sonra babası kıza çıkıştı:

— Seninki Allaha ısmarladık demek nedir bilmiyor...

Kız, tatlı tatlı gülümsedi:

— Ne diyorsun baba... Herkesten iyi biliyor vallâhi!...

000554

BENLİ FATMA

YAZAN; HATİCE VİLDAN

— Hiç bir şey mi? Yapmayın a canım, mutlaka bir şey düşünüyordunuz. O kadar dalgındınız ki, ancak derin bir düşüncenin alâmeti olabilirdi bu dalgınlık.

— Bilmem, belkit de.

— Belki değil, muhakkak. Ne düşündüğünüzü keşfedemiyeceğim, ama onun yerine, kendi düşündüklerimi söyliyebilirim. Şayet dinlemeğe tenezzül ederseniz, tabiî... Benim bir hassam vardır. Başka kimseler de de var mı, bilmem ama, ben hem honuşurum, hem düşünürüm. Yani, bir mevzu da konuşurken, başka şeyler de düşünebilirim. Meselâ buraya geldiğimizden beri hep konuşuyorum, değil mi? Hem de dünyanın en çenesi düşük adamı sıfatına lâyık görülecek kadar fazla konuştum. Ama bambaşka şeyler düşünüyorum..

Durakladı. Fatma, lâkırdının sonunu bekliyordu.

— Neler meselâ? diye sordu.

— Gocunmıyacağınıza önceden söz verin, söyleyim.

— Fena bir şeyler mi düşündünüz ki?

— Hayır. Ama, ne bileyim ben?

— Söyleyin. Herkes her şeyi düşünmekte serbesttir.

— Düşünmekte, evet. Ama söy lemekte?

— Söylemenize de ben serbestlik veriyorum.

— Teşekkür ederim. Düşündüm ki, tesadüf isteseydi, ben yeryüzünde yaşayan insanların parmakla gösterecekleri kadar bahtiyar bir insan olabilirdim.

— Tesadüf mü?

— Evet, tesadüf. Hayat tesadüften ibaret olduğuna göre, insanlar her şeyi tesadüfe borçlular, öyle değil mi?

— Şüphesiz.

— Nitekim, bugünkü saadetimi ben sadece tesadüfe medyunum. Size tramvay durağında te sadüf etmeseydim, şimdi burada, sizinle beraber bulunamazdım. Bir saniye evvel oradan geç miş olabilirdim. Yahut bir saniye evvel, beklediğiniz tramvay gelip, sizi kapınca götürmüş olabilirdi. Böylece, şu anda tatlı, zevk li bir hakikat olan şey, hattâ aklımızdan bile geçmeyen, semtimize bile uğramıyan bir hayal olup kalırdı. İşte bunun gibi, ben bundan çok evvel de, size bir başka durakta rastgelebilirdim. Mutlaka bir tramvay durağı olması şart değil, hayat yollardan ve duraklardan ibaret bir köprü. Onu dolduran herhangi bir durak, beni sizinle karşılaştırabilirdi. İşte o zaman ne olurdu bilir misiniz, prenses? Aaah! Ne olmazdı ki? Karşımda uzun, uçsuz bucaksız,, ummanlar kadar geniş, fezalar kadar sonsuz bir saadet ufku açılırdı. Bu ufka doğru, sizinle elele, belki kolkola, belki de... söylemeğe cesaret edeyim mi?... Evet, belki de kucak kucağa, başlarımızda engin rüzgârlar, kalplerimizde sıcak duygularla, koşardık. Rüzgârlar kadar gamsız ve gemsiz, kuşlar kadar serazat ve çevik, sevgimizden başka kanun, kalplerimizden başka âmir, kendimizden başka varlık tanımadan, hayatı emrimizde dilediğimiz gibi kullanır, yaşamak denilen hâdiseyi, etrafiyle, teferruatiyle gerçekleştirirdik.

Fatma dinliyordu. Her kelimesi içinde garip bir ezginlik yaratan bu sözleri hem işitmek, hem işitmemek istiyordu. Orhan konuştukça, o, bütün hayallere, kendi hayalleri imiş gibi, kendisi de tıpkı bunları bir bir düşünmüş gibi âşina çıkıyordu. Yüzünde, şarabın tesirine hamlettiği bir pembelikle mukabele etti:

— Mensur şiir okuyor gibisiniz, Orhan bey.

— Şiir, elbette prenses. Karşımda siz canlı bir şiir gibi, eşsiz bir neşidenin berceste bir mısraı gibi dururken, dilim alelâdeler söylemeğe cesaret edebilir mi? Sizi okuyorum, sözlerim onun için şiire benziyor...

Eğildi, yüzü Fatmaya biraz daha yaklaştı, sesini yavaşlatarak sordu:

— Okuduğum şiiri beğendiniz mi? Hayalimi nasıl buldunuz?

— Güzel bir hayal... Ama sadece hayal...

— Şimdilik öyle, prenses. Ama bir hakikat olabilir di ya?

— Belki!

— Evet, belki. Tesadüfümüz böyle bir eski günde vaki olsaydı, şimdi tatlı bir hayal olan bu dediklerim acaba hakikat olmak için, sizin yardımınıza nail olabilir miydi?

Fatma bir an sustu. Gözleri, karşı dağlarda dolaştı, dalgın dalgın cevap verdi:

— Kimbilir, belki de...

— Teşekkür ederim, prenses... Bu belkiler, bilseniz, o dediğim saadeti bana nasıl müjdeliyor... Düne ait olan bu belki, bugün için de ayni ifadeyi taşıyamaz mı acaba?

Fatmanın yüzündeki penbelik, daha arttı.

Orhan, ona doğru biraz daha eğilmiş, iki dudağının arasından çıkacak söz, bir ölüm kalım dâvası kadar nazarında ehemmiyet taşıyormuş gibi, sabit bakışlarla, heyecanla bekliyordu.

Fatma, gözlerini kapadı, hayatının tehlikeli bir dönemecinden dolanır gibi, nefesi tutulurcasına cevap verdi:

— Belki...

Gözlerini açtığı zaman, elleri Orhanın avuçlarında idi. Onun ateş kadar sıcak dudaklarının cildine teması, içinde ürpertiler yarattı. Ellerini çekmek istedi, fakat Orhanın kuvvetli parmakları,onları sımsıkı kavramıştı. Bu vaziyette, bir dakika, karşılıklı durdular. Sonra Orhan, Fatmanın ellerini bıraktı:

— Dudaklarınızdan çıkan bu bir tek söz, kulaklarımda lâhûtî bir nefha gibi çınladı prenses, dedi. Mes'ut olmam için bu bir kelimeniz bile kâfi. Bugünkü tesadüfe hayatımın en büyük mazhariyetini borçlu olacağım, zaten kablelvuku bir his, bana anlatıyordu.

Fatmanın dudaklarından dökülen o biricik kelime; Orhanın avuçlarında mahpus kalan ellerinin bu kısa süren derağuştan ona duyurduğu derin haz, aralarında başka şey konuşmalarına, içlerinde yaşattıkları hisleri daha başka kelimelerle anlatmalarına hacet bırakmamıştı. Bu sözden ve o hareketten daha belâgatli hiç bir vasıta bulamazlardı. Batan güneş, onları, denizin kenarındaki masalarının başında, yanyana, saçlarının telleri ayırd edilemiyecek kadar birbirine girmiş, bir tek ses haline gelen kalplerinin sesini dinler vaziyette buldu:

— Ortalık kararmak üzere, Prenses, gidelim mi?

Fatma, güzel gözlerinin şimdi âdeta tatlılaşan bakışlarını ona çevirdi:

— Gitmek istemiyorum, ama gidelim, dedi.

Kalktılar. İç âlemlerine o kadar dalmışlardı ki, gazinonun, geldikleri zamanki gibi ıssız olmadığını, taraçada bile uzun müddet herhalde kendilerini merakla seyretmiş bulunan dört beş masalık müşteri bulunduğunu ancak o zaman farkettiler.

Cadde de kalabalıklaşmıştı.

— Geldiğimiz yoldan gidelim mi?

— Aşağıdan gitmeğe karar vermedik miydi?

— Ama, etraf kalabalıklaşmış. Görülme tehlikesi var.

— Artık hiç bir tehlikeden korkmuyorum, Orhan. Hatta tehlikeye doğru atılmak istiyorum.

— Sen bilirsin, Fatma, ama tehlike cazip olursa zevklidir. Bunun hiç bir cazibesi yok. Bence, günün bu saatinde, dağ yolu daha güzeldir. Kalabalık içinde otomobil sürmenin sıkıntısı yerine, boğazın süzülen sularını, yüksekten seyretmenin eşsiz imtiyazını kullanalım, gel.

— Peki, öyle yapalım.

Hareket ettiler. Geldikleri yolu takip ederek, Boğazın sularını yüksekten, ayaklarının altına serili görebildikleri noktaya vardıkları zaman, Fatma arkadaşına hak verdi. Ufukta kaybolmak üzere olan güneş, dağlara ve sulara hakikaten emsalsiz bir güzellik vermişti.

Otomobili yolun kenarında durdurdular, tabiatin, sabahtanberi gözleri önüne serdiği güzelliğin bu son ürpertisini de beş, on dakika seyretmek istediler.

Yol tenha idi. Arasıra bir otomobil, bir kamyon, bir otobüs geçiyordu. Sonra denizle göz arasındaki toprakların üstünde, tek bir çift insan gibi, derin bir ıssızlık ortasında başbaşa kalıyorlardı. O zaman, kolları birbirinin vücudunu sarıyor, dudakları sonu gelmiyecekmiş gibi, uzun bir bûse ile birleşiyordu. Fatma, kendisini bir erkeğin kolları arasında ilk defa bulan bir genç kız gibi, başında tatlı bir sersemlik hissediyor, yüreğini dolduran zevkli heyecana kendini bırakıyordu.

Şehre erken dönmek, istedikleri halde, ortalık iyiden iyiye kararıncaya kadar oradan ayrılmadılar. Gökte pırıldamağa başlayan yıldızların altında, bu otomobil, saadetlerini içinde sakladıkları emin bir barınak gibiydi.

— Vakit çok gecikti, Fatma, gidelim mi?

Sabahleyin, Feyyazdan evvel gitmesi icabettiğini söylediği halde şimdi, ayrılmak istemiyen Fatma:

— Biraz daha, diyordu.

(Devamı var)

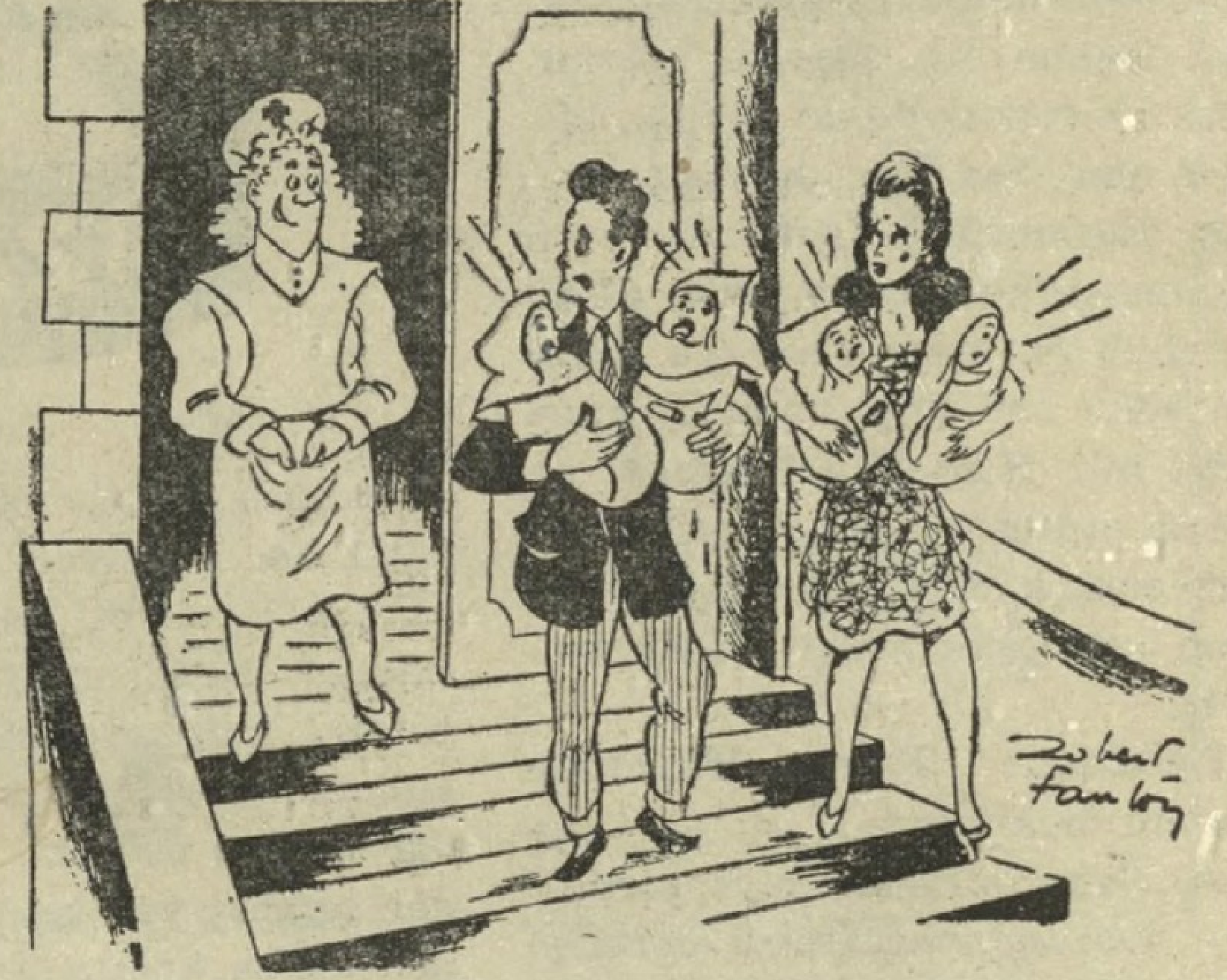
000555

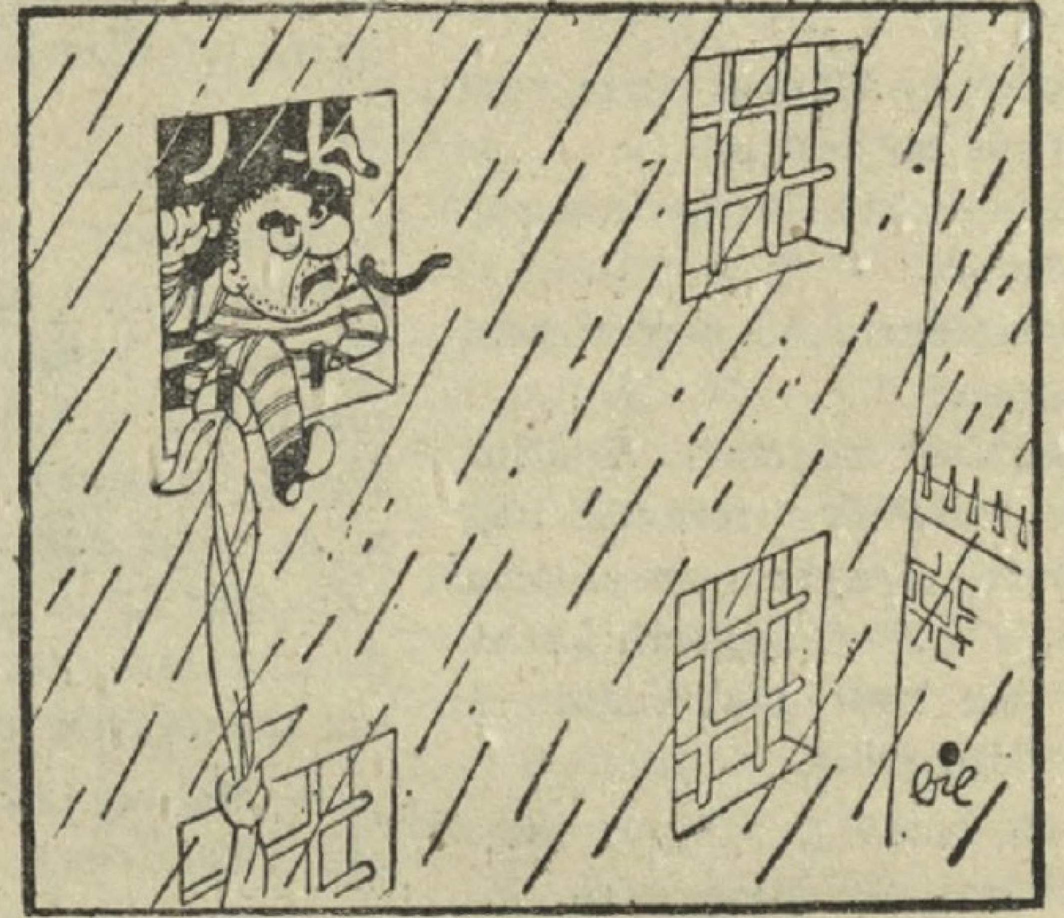
— Telefon eden kim?.
— Vallâhi bilmem, bize değil kocacığım!...

— İl Travaso —

— Yine buyurun inşallah!...

— Le Hérisson —

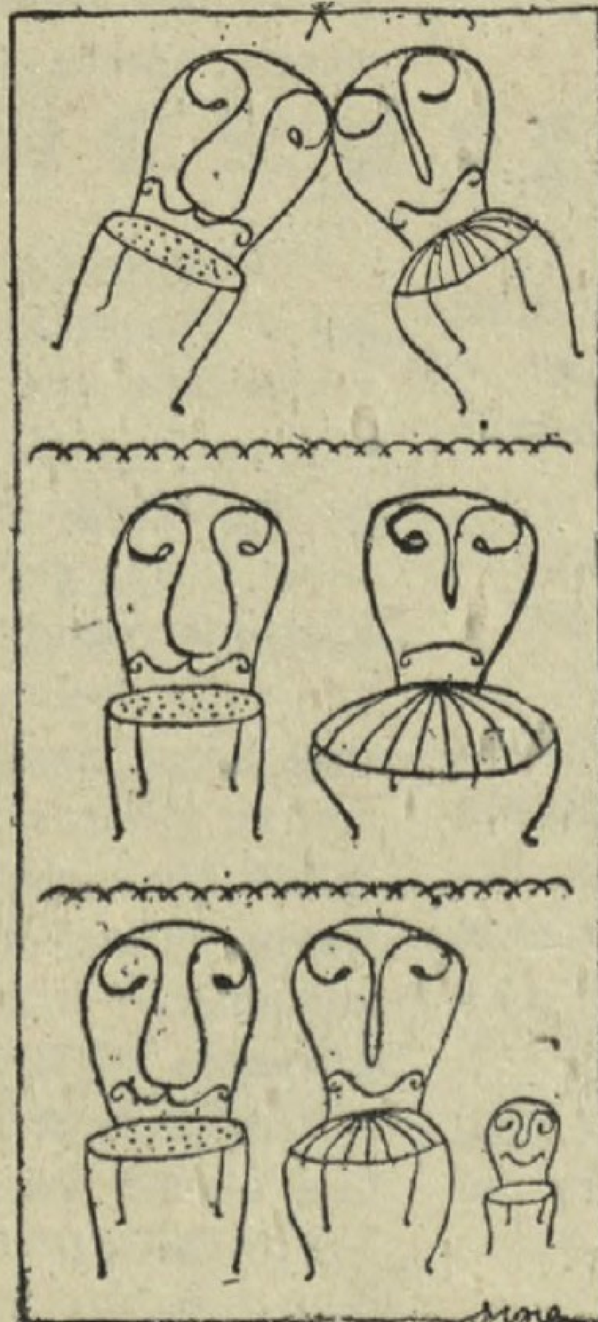
Mahkûm — Hava fena, yarın akşam kaçarım!...

— France Dimanche —

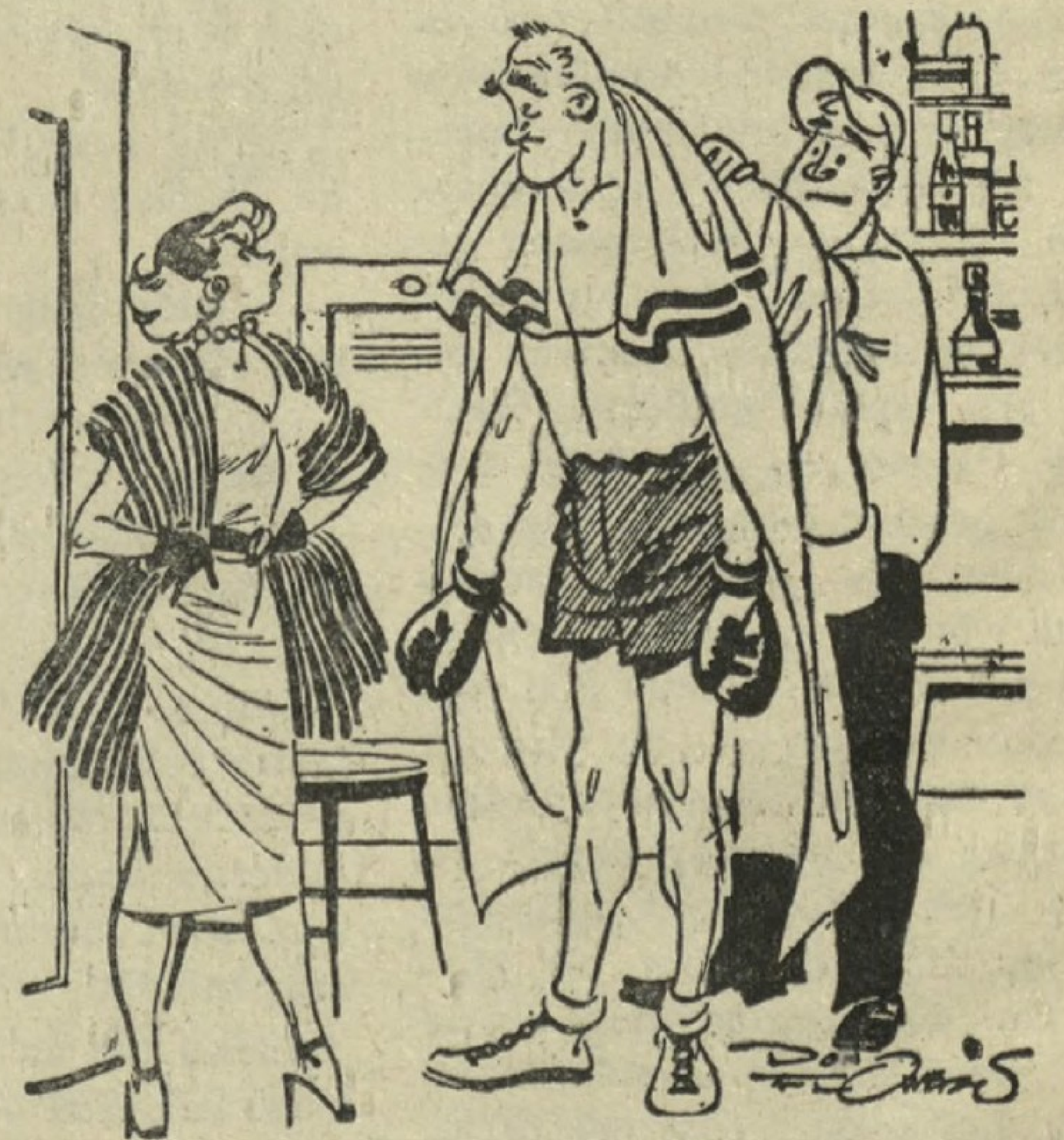
— Oh, ödüm koptu, fare var zannettim!..

— Samedi Soir —

YAZISIZ!..

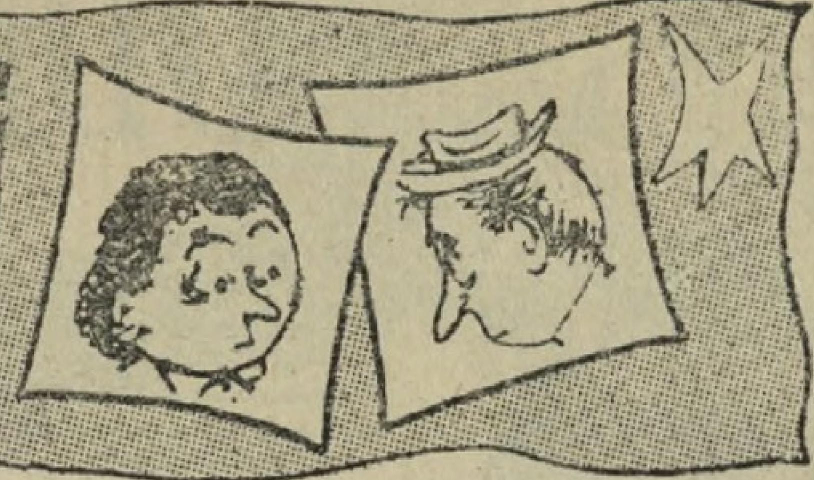
— France Dimanche —

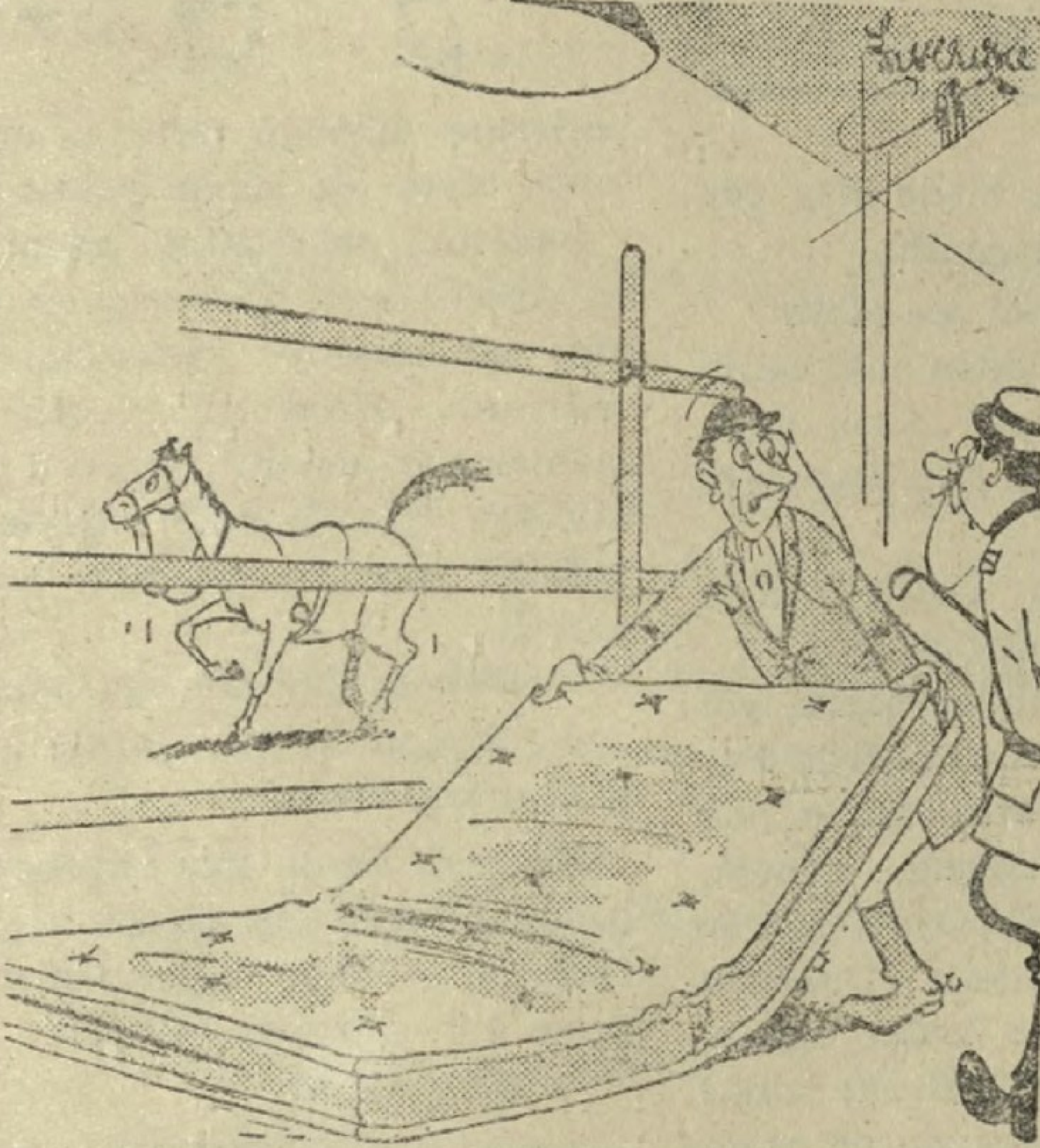

Kadın — Tuh sana, benim bir ravundda mağlûp ettiğim adamı, on ravundda yenemedin!...

— Pepper —

KARİKATÜRLERİ

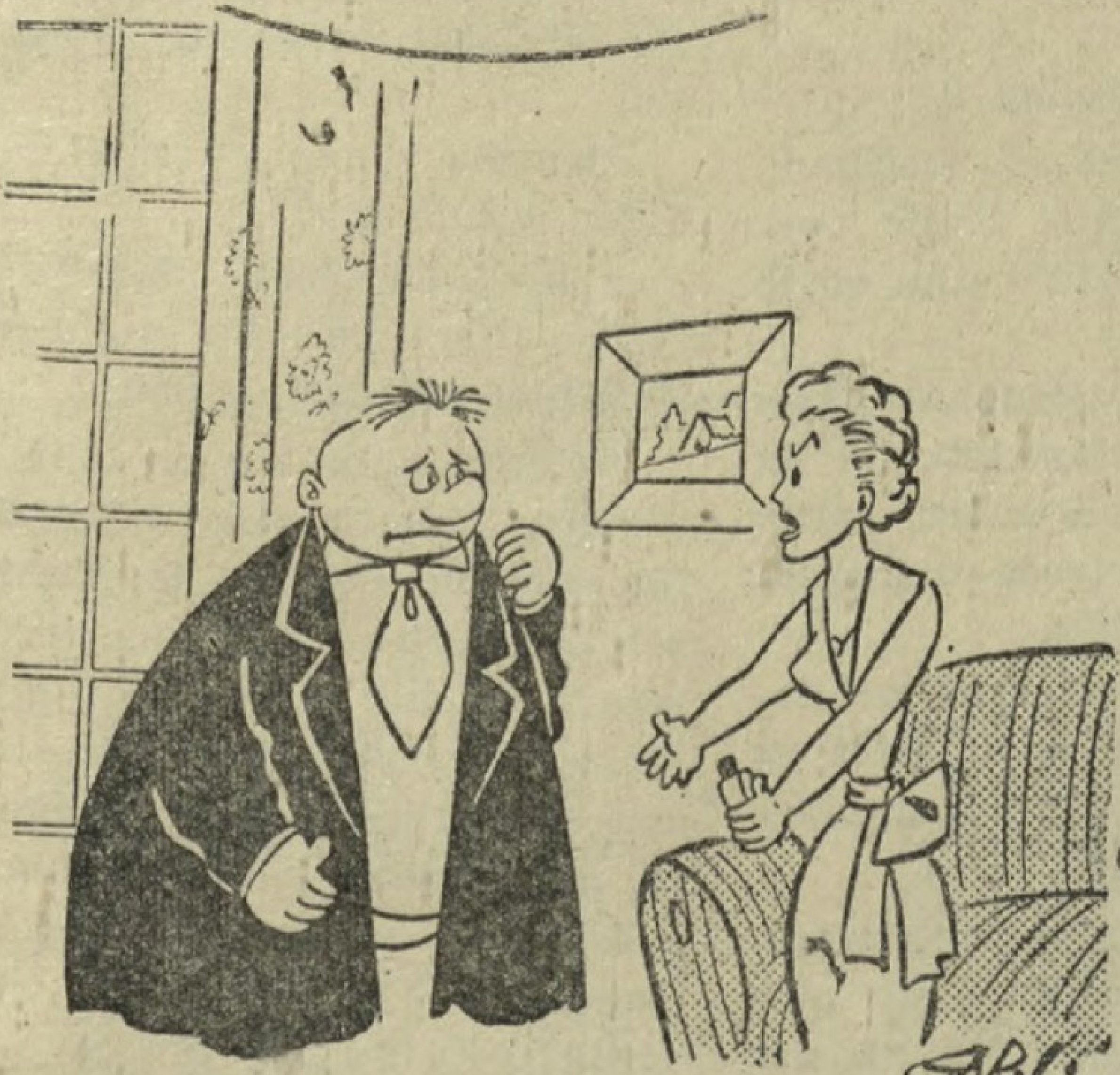
— Mania atlatacağım da tedbir alıyorum!...

— Le Hérisson —

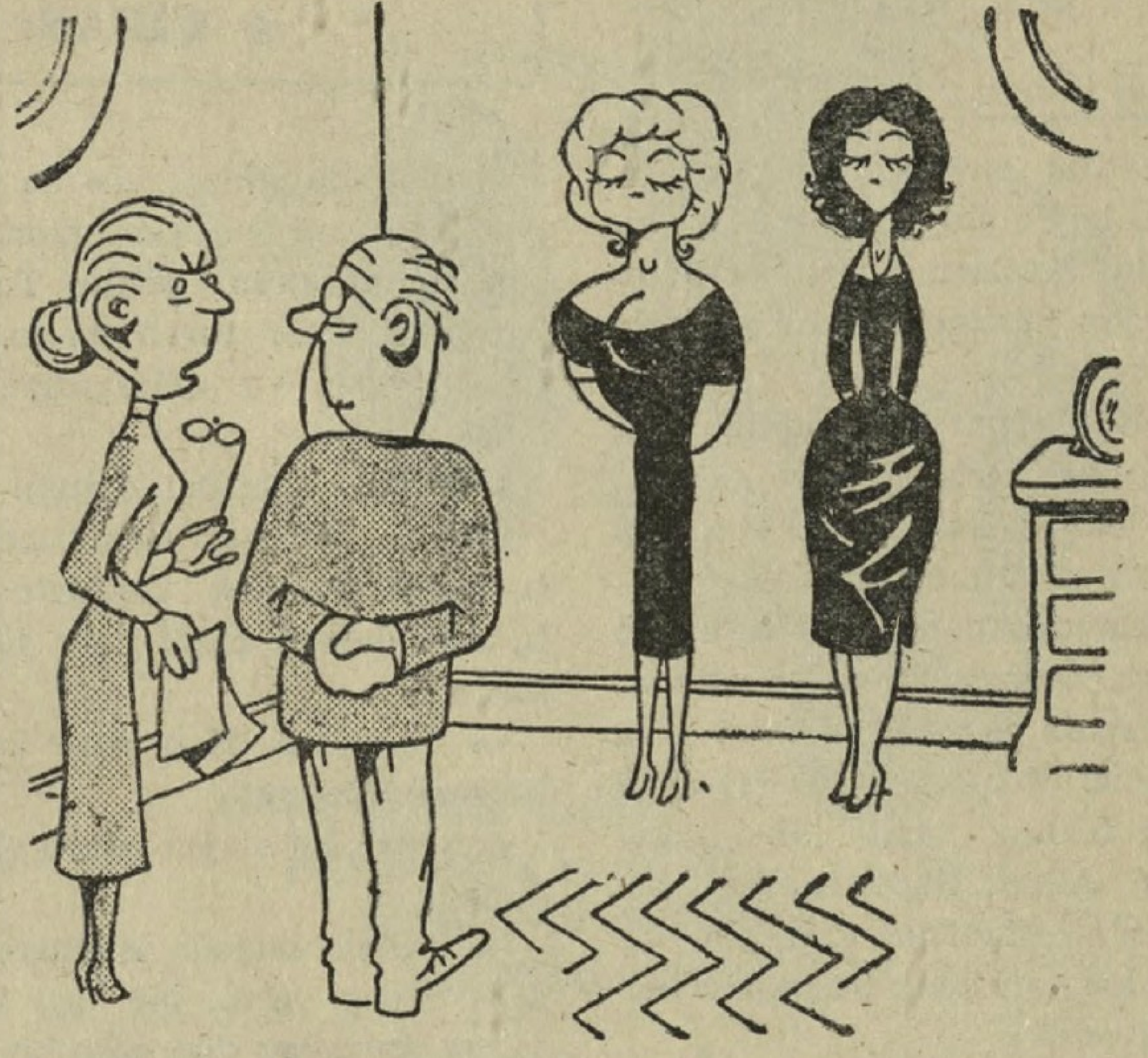
— Haydi geceniz hayırlı olsun!..

— Pepper —

— Ne?... Bana hediye diye bu beş liralık levantayı mı getirdin?. Efendi, gözünü aç, ben senin karın değilim!...

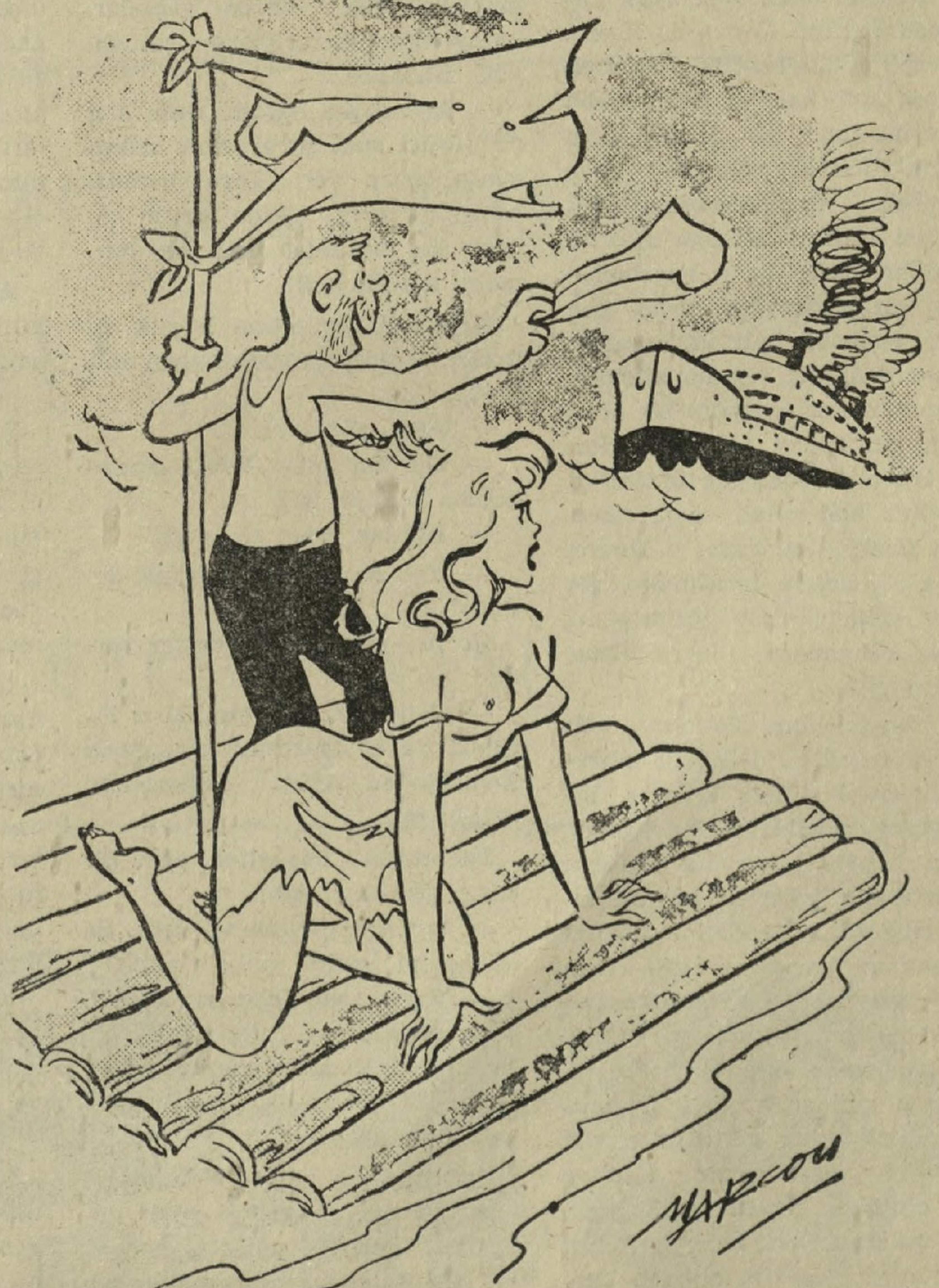
— Le Hérisson —

— Neye iki hizmetçi birden getirdin?.

—Baksana karıcığım, biri esmer, biri sarışın!...

— Le Hérisson —

— Ah Yarabbi, ne talihsiz kadınım... Bu kadar lüks bir vapura, bu kıyafetle mi gireceğim!...

— Le Rire —

000557

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 19

Sadettin, giriştiği bu çok ciddi işin böyl'e alaya alınmasına kızıyordu. Kaşlarını çattı, Abdullah beyin yüzüne, sitemli gözlerle baktı:

— Kokladım beyefendi, dedi, demin beni zorla secdeye yatırdığınız zaman kokladım. Mis gibi Kayseri pastıması kokuyor!

— Haydi Allah kolaylık versin öyleyse. Demek ki, yarın gazetelerde senin isminl'e resmini göre bileceğiz. (Bir detektif, dört ayak dünya turuna çıktı) diye yazacaklar. Aman Sadettinciğim, soran olursa, iddiaya tutuştum de, sakın kızımın kaçırıldığından bah setme, emi!

Sadettin, yolun kenarına doğru yürüdü, orada, otların arasına saklamış olduğu bir bisikleti çıkardı;

— Evvelâ, dedi, dört ayak yürüyecek değilim. Sonra da Bağdada kadar gitmiyeceğim. Pastırma kralının şoförüne sordum, araba da topu topu iki litre benzin varmış. Firariler pek uzağa gide miyecekl'er, ilk rastladıkları ben zinciden benzin almağa mecbur olacaklar. Belki de o benzinciye sorar, bir şeyler öğrenirim. Sonra da, otomobil öyle ahım şahım bir şey değilmiş, beş on kilometre sonra motor mutlaka bir ârıza yapar, zınkkadak yolda kalırlarmış. Bunu da şoförden öğrendim.

— Pek âlâ, yolun açık olsun. Şayet Zizi'yi bulursan, o Nevres ol'acak ite benim tarafımdan şöyle, bir daha gözüme gözükmesin, nereye cehennem olursa olsun, anladın mı?

— Ben anladım. Bakalım, o da anlarsa inşallah, dediğiniz olur.

Sadettin bisiklete atlamış, hızla oradan uzaklaşmıştı. Şimdi, bütün hızıyle, pastırma kralının otomobilinin tekerlek izlerini takip ediyordu. Kendisini Bağdat padişahının karısının âşıkı rolünde görüyordu. O da, maşukasının mücevherlerini kurtarmak için, atının sırtında, tıpkı böyle eğik, yıldırım gibi seğitrmişti. O, mücevherleri bulup getirdikten sonra, nasıl' maşukasının visaline nail olduysa, kendisi de, şimdi, hem mücevherleri, hem de Zehrayi o haydut herifin elinden kurtarınca, onun gibi, sevdalısına kavuşacak, sadakatinin ve zekâsının mükâfatını görecekti.

Neresi olduğunu pek de tayin edemediği bir yol kavşağında, bir benzinci dükkânı gördü. Tulumbanın yanında duran on beş yaşında kadar bir delikanlıya seslendi:

— Bana baksana oğlum!

Çocuk, yaklaştı. Sadettine baktı, sonra altındaki bisiklete baktı, son derece ciddî bir tavırla sordu:

— Buyurun. Kaç litre benzin istiyorsunuz?

Sadettin bu alaycı edaya aldırış etmedi:

— Benzin menzin istemiyorum, diye cevap verdi, bir şey suracağım. Buradan dün gece bir lüks otomobil geçti mi, onu öğrenmek istiyorum.

— Hayır, geçmedi. Burası dolmuşlara mahsus yoldur, lüks otomobiller arka yoldan geçerler, kamyonlar, şu tarlaların içinden, yük arabaları...

— Zırval'ama oğlum, sana doğru dürüst sual soruyorum, namusunla cevap ver. Direksiyonda, esmer bir genç, içerde sarışın bir genç kız bulunan lüks bir otomobil gördün mü?

Delikanlı, Sadettine büyük ümitler verecek şekilde başını salladı:

— Evet.. gördüm!.

— Gördün ha? Peki, senden benzin aldılar mı?

— Aldılar, hem de nasıl!

— Ya! Benzin al'ırken ne dediler?

Çocuk, gayet ciddî cevap verdi:

— Genç kız, size bir haber bıraktı' Şayet teyzesini görürseniz kendisinden selâm söylemenizi tenbih etti.

Sadettinin hayretten ağzı bir karış açık kalmıştı.

— Ben mi görürsem? dedi. Sana benim ismimi mi söyledi ?

— Hayır, isim falan söylemedi. Süpürge sopası kılıklı sallapati bir enayi buradan geçerse, diye tarif etti, ben de sizi görür görmez tanıdım.

Sadettin, bu alaycı oğlanı tam o sırada tanıyıvermişti. Bir zamanlar, Turistik palasta garsonluk etmiş, sonra hayl'azlığından dolayı kapı dışarı edilmiş bir yumurcaktı. Palastan kovulmasında Sadettinin çok tesiri olmuştu. Şimdi, onunla böyle alay ederek bir nevi öç alıyordu.

Detektif dişlerini gıcırdattı:

— Şimdi bisikletten inip senin kafanı patl'atırdım ama, dedi, vaktim yok. Önüm sıra kaçanlara dua et.

Böyle dedikten sonra, kemali gururl'a yoluna devam etti.

Biraz daha gittikten sonra, yol kenarında bir otomobil gördü Pastırma kralının otomobiline pek benziyordu. Yaklaştığı zaman, arabayı iyice tanıdı. Oydu, Mister Yohan'ın arabasıydı. Durduğu yerden yüz metre kadar içerde, salaş bir bina vardı. Bahçe içinde olan bu bina, içerisinde ne aransa bulunan cinsten bir kır gazinosuydu.

Sadettin bisikletinden indi, yürüyerek bahçeye girdi, gazinoya doğru ilerledi. Tam o sırada binadan bir adam çıkmış, yüzünde madrabazca bir tebessümle ona doğru geliyordu. Karşılaştıkları zaman Sadettin durdu, adama:

— Şurada duran otomobille gazinonuza kim geldi? diye sordu.

Adamın yüzündeki tebessüm, birdenbire dağılmıştı. Kaşlarını çatarak sordu:

— Ne vazifeniz sizin?

Sadettin, deteklifliğine yakışacak bir ciddiyet takındı:

— Çok konuşma, dedi. Ne vazifem olduğunu sonra anlarsın. Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun galiba. Zabıta ile oyun olmaz, hemşeri, kendine gel .

Gazinocunun basireti bağlandı, Sadettine, polisliğini tevsik edecek bir kâğıt göstermesini söyl'emeği akıl etmedi.

— Yok... Yani... Buyurun, kimler olduğunu bilmiyorum, ilk defa gördüğüm müşteriler, arka bahçedeki kameriyede oturuyorlar.

Sadettin, bisikletini duvara dayayıp bıraktı, metin adımlarla gazinocunun tarif ettiği kameriyeye doğru ilerledi.

Kameriyeye doğru yaklaştıkça, içerde bir kıpırdanma görür gibi oldu. Kameriyenin aralıklarına gözünü uydurup baktı, hareketli bir göl'geden başka bir şey gözükmüyordu. Fakat, fıkırtı halinde duyulan bir kadın sesi, şüpheye mahal bırakmıyordu. İçerdekiler, peşlerine düştüğü çifte kumrulardı, buna hiç şüphe yoktu.

Sadettin, detektiflik hayatının en şerefli, ayni zamanad en mühim dakikalarını yaşadığını hissediyordu. Hatmettiği polis romanlarında, detektiflerin bu gibi hallerde nasıl hareket ettiklerini anl'atan satırları gözünün önüne getirdi.

— Gevşek davranmağa gelmez, dedi. Birdenbire karşılarına çıkıp afallatmak lâzım.

Kararını verdi, kameriyenin kapısından içeri, top ağzından gülle fırlar gibi daldı. Ayni zamanda, avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Eller yukarı!

Kameriyede hakikaten bir erkekle bir kadın vardı. Fakat, Sadettinin bu emrini yerine getirmediler. Esasen, erkeğin elleri meşgul bulunduğu için, yukarı kal'dırması, doğrusu biraz da müşküldü. Kadına gelince, o da şaşkınlıktan, hiç bir hareket yapamamıştı.

Hoş, şaşkınlık bahsinde, Sadettininki, kameriyedekilerin şaşkınlığından aşağı değildi. Eller yukarı emrini vermesiyle nutkunun tutulması bir olmtştu. Zira karşısında gördüğü adam, pastırma kralının tâ kendisiydi. Kadın da, önce, yüzünü elinde tuttuğu ufacık bir mendil'le örtüp sözde tanınmamağa çalışmış, fakat gayretinin beyhudeliğini anlayınca, mendili yüzünden çekmiş, Sadettin, onun turistik palastaki daktilo Melâhat olduğunu görmüştü.

Pastırma kralının sesi kameriyenin içinde gürledi:

— Sadettin efendi, Sadettin efendi, ahlını yele mi gaptırdın?. Şunun şorasında işin ne?

Yohan'ın kalın kaşları fena çatılmıştı. Sadettin neye uğradığını bilemiyordu. Parl'ak ümitlerden, kendi kendine böbürlenmelerden sonra uğradığı sukutu hayale mi, yoksa palasın en büyük müşterisine baskın hareketinde bulunduğu için işinden gücünden olmak tehlikesile başbaşa kaldığına mı, yansındı? Dili dolaşarak cevap verdi:

— Affedersiniz kral hazretleri.. Bir yanlışlık ol'du... Burada sizi bulacağımı zannetmiyordum. Malûm ya, dün akşam arabanızı çalmışlardı... **(Devamı var)**

000558

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MVEDUAT kabul eder ve her nevi ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

suyu kana kana içebilmek için paranı damla damla biriktir

4 MAYIS İkramiye Çekilişine Hazırlanınız!

İŞ Bankası

AYDABİR'in NİSAN SAYISINDA

İSTANBUL'un FETHİ

Profesör:

MÜKRİMİN HALİL YİNANÇ

TURAL

Öksürüğü

Keser

Bütün ağrılara karşı

Kininli

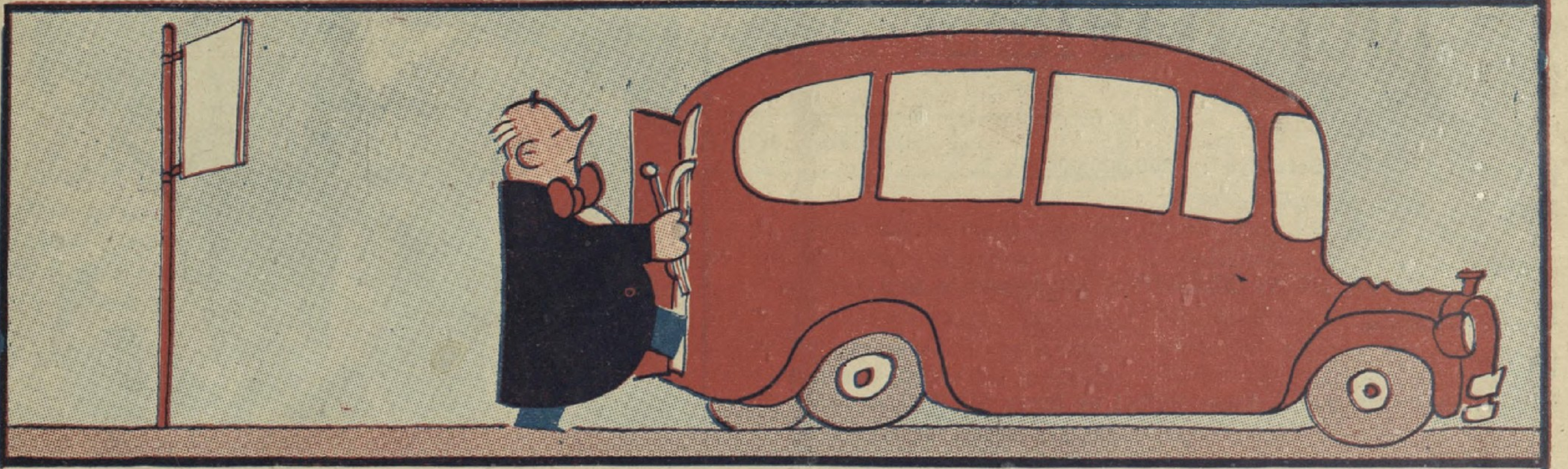
GRİPİN

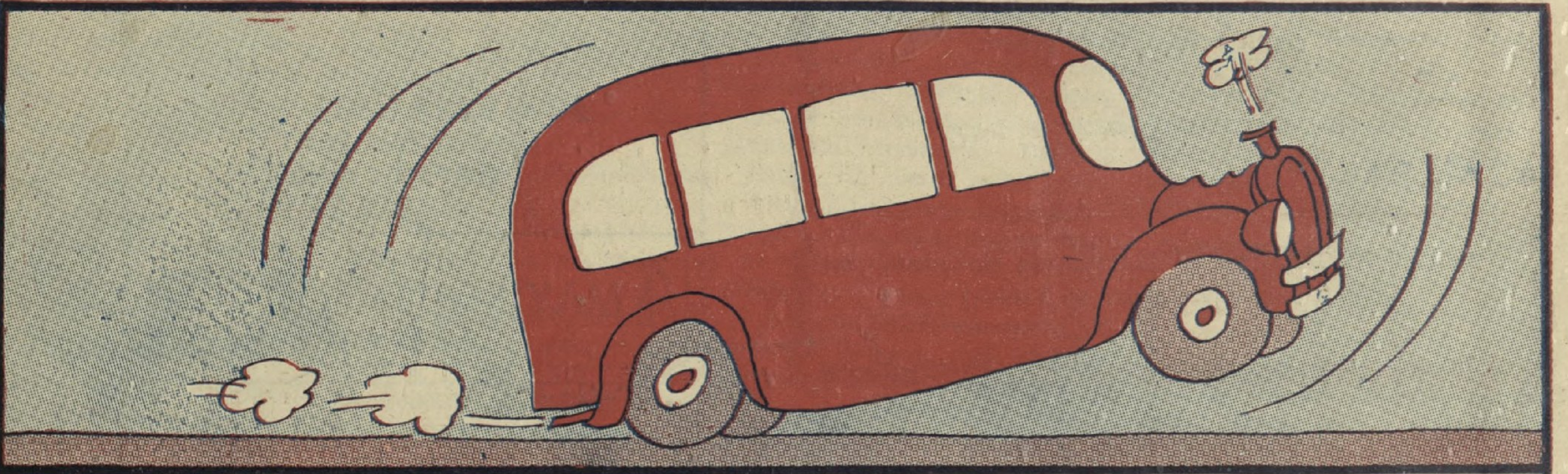
BAŞARI İLE KULLANILIR.

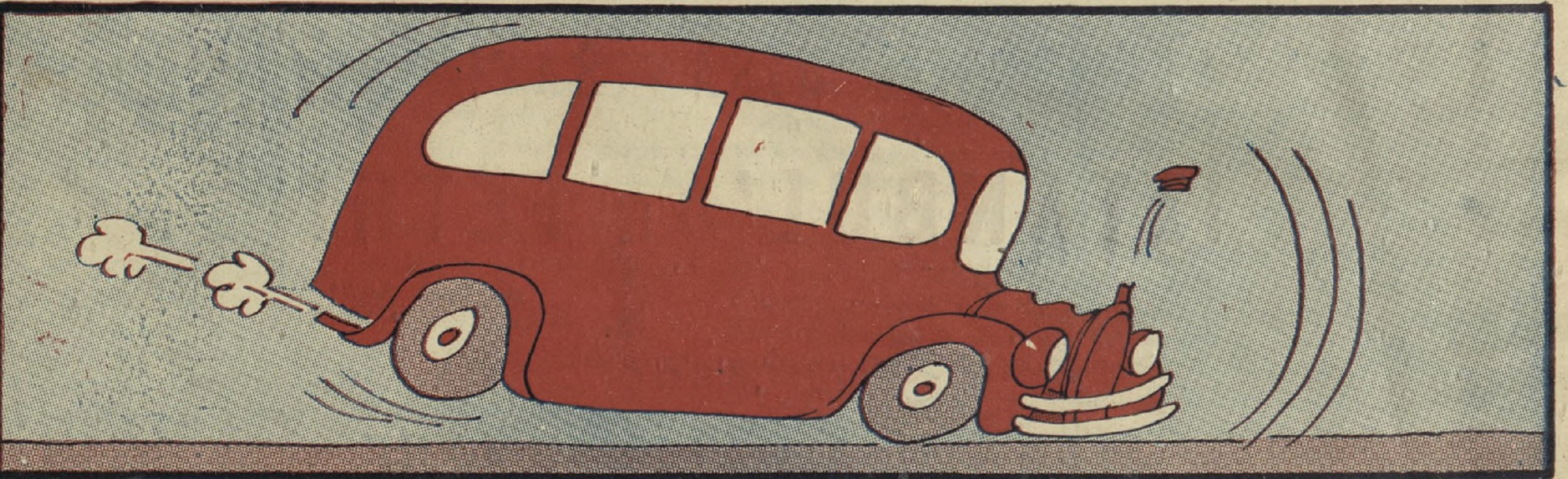

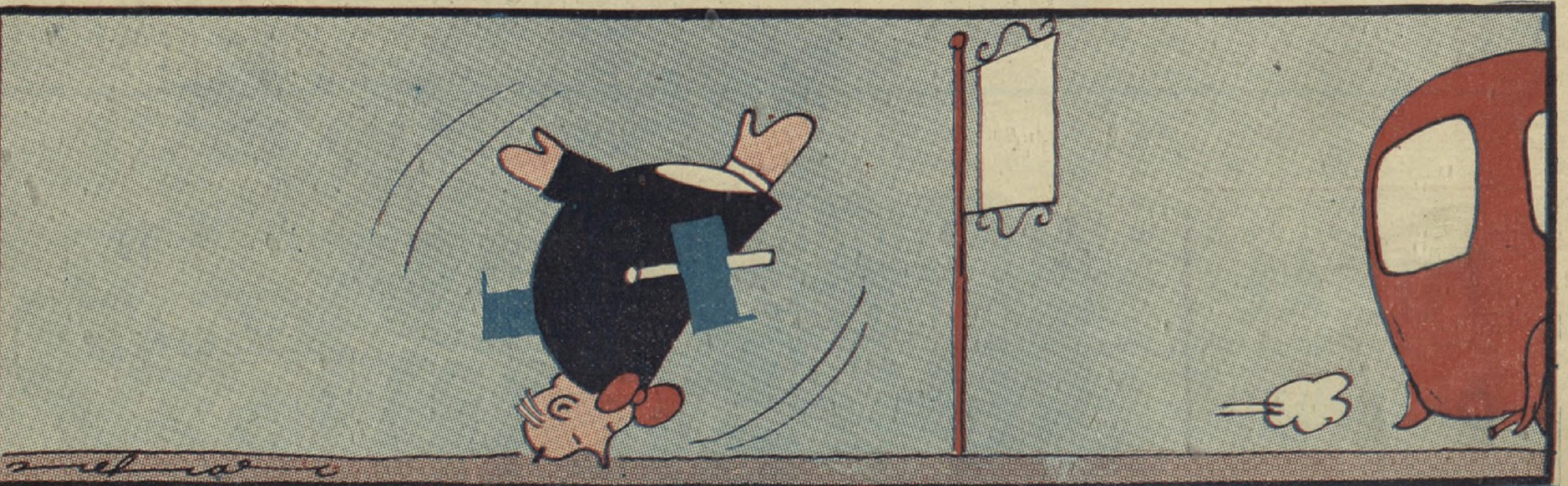
faal

AKBABA

Üstad Halk Otobüslerinde!..

000560